

UNION FENOSA
BASTA YA DE
CORTES
QUEREMOS
TRABAJAR EN
PAZ

► **Unión Fenosa a Nicaragua**

Roda el món // Pàgina 18

El nou govern de Nicaragua pacta la generació i distribució d'energia elèctrica amb la multinacional Unión Fenosa, implicada en greus irresponsabilitats socials i ambientals.

► **Aplec del blat a Alcoi**

Què es cou // Pàgina 22

Dos masos d'Alcoi que promouen l'autogestió, la vida comunitària i l'agricultura ecològica han organitzat l'aplec del blat per a recuperar una feina que es feia de manera col·lectiva.

► **Rebel Clown Army**

Expressions // Pàgina 24

Una delegació de l'exèrcit rebel de pallsos va arribar a Barcelona a formar futurs activistes durant un cap de setmana de tallers. Aquest grup ha protagonitzat diferents protestes.

setmanari de comunicació **directa**

núm. 57 // 11 de juliol de 2007

www.setmanaridirecta.info

1,5 euros

Interior tolera un acte on es va defensar la 'supremacia de la raça blanca'

» Així està el pati // Pàgina 10

Arxiu

» Així està el pati // Pàgina 12

El CSO l'Òpera impedeix el desallotjament

Edu Bayer

El CSO l'Òpera, de l'Hospitalet (Barcelona) tenia una ordre de desallotjament per al dilluns 9 de juliol. L'assemblea del centre social i un grup de suport es van avançar al dispositiu policial ocupant la via pública.

Bidons de ciment, gronxadors a quinze metres d'alçada i un contenidor de més de cinc tones eren els elements per a plantar cara al desallotjament i treure al carrer el conflicte sobre l'ús dels centres socials.

Albert Garcia

Despullades per la llibertat d'informació

» Així està el pati // Pàgina 16

» Així està el pati // Pàgina 17

La indústria de la rajola duplica el càncer de pulmó a l'Alcora

» Així està el pati // Pàgina 9

Baqueira-Beret malmet el medi

El Pirineu pateix un llarg historial d'abusos sobre el medi i l'especulació. La degradació provocada per les estacions d'esquí i la massificació turística és el resultat de nombroses obres il·legals.

» De dalt a baix // Pàgines 3 a 5

Treballadors i usuaris de Renfe afectats per la privatització

Editorial

Els trens, un mal més enllà de les competències

La setmana passada la gran majoria de mitjans i opinadors aplaudien la mesura del govern espanyol de traspasar les competències de Rodalies de Renfe al govern de Catalunya. Tanmateix, aquest canvi pot arribar a significar un "sortir del foc per caure a les brases". I és que, més enllà de qui ostenta la gestió del servei, el que ens hauria de preocupar són les inversions que realment faci el govern central per acompanyar aquesta mesura i, per descomptat, allò que sembla oblidat en moltes ments, que el servei ferroviari continuï sent públic tot aturant l'escalada d'externalitzacions i subcontractacions a Renfe i a Adif. Si pensem que amb el fet d'aconseguir el traspàs d'una competència, demà els trens funcionaran, llavors ens estem equivocant.

Ara, el que toca exigir als nostres polítics és que abandonin la idea, expressada pel conseller del tripartit català Joaquim Nadal més d'una vegada, de privatitzar totalment el servei de rodalies. Els trens són un eix comunicatiu bàsic i que, com és evident, cal potenciar. Per fer-ho, hem de tenir clar que les prioritats no són els trens d'alta velocitat sinó la inversió en aquells serveis més necessaris i propers per al conjunt de la ciutadania, com el de Rodalies o la xarxa de trens regionals. I això s'allunya molt de les polítiques actuals de subcontractacions i faltes d'inversions, de la manca de coordinació entre Adif i Renfe, i en general, de l'abandó del servei públic ferroviari a la mà invisible empresarial. Si continuem així, no hi ha marge de millora per molt que el tren es gestioni, a partir de l'any que ve, des de Barcelona.

Pensem, doncs existim

El millor que tenim

✉ Roger Palà
/directa@setmanaridirecta.info/

Tot i que correm el perill que aquesta secció acabi canviant el títol per 'Ens fem la pilota, doncs existim', avui aquest article també parlarà sobre la DIRECTA. En concret sobre el millor que té la DIRECTA. No són els seus esforços coordinadors de fotografia, ni els curreles de distribució, ni els brillants coordinadors de secció, ni els miraculosos (per com quadren els números) companys de gestió, ni la intrèpida i voluntariosa caçadora de subscripcions. Per mi, el millor de la DIRECTA (deixant de banda els subscriptors, el manteniment i creixement dels quals és un fenomen paranormal que no es pot analitzar en 1.500 caràcters) són les corresponsalies: la gent del territori.

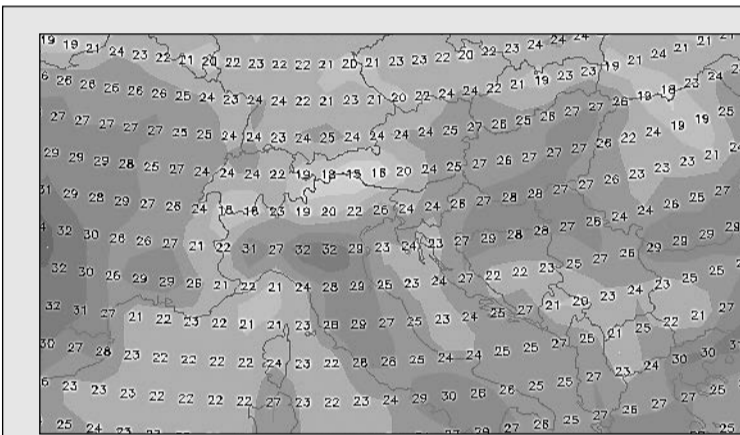
El Baix Llobregat, Ponent, el Camp, Osona, el Berguedà, les comarques gironines, la Cerdanya, els vallesos, Menorca... Fins i tot una de clandestina al País Valencià. Els nuclis que la DIRECTA té repartits arreu dels Països

rit de la gent del territori: que setmana rere setmana, sense defallir, treballen els seus temes, els proposen a la redacció central i centralista, ens matxaquen, ens critiquen, fan valer el seu pes humà i la seva vàlua activista. Són la gent a qui sempre arriba tard la DIRECTA, la que sempre veu retallat el seu text sense una explicació convincent, la que s'ha de conformar amb una columna a la pàgina esquerra perquè sempre hi ha una cosa més important que passa a la capital. Per mi són la clau que fa que aquest projecte tingui sentit més enllà dels quatre barcelonistes que habitem aquesta fosca redacció: perquè sense territori no hi ha país i sense país no hi ha DIRECTA.

Així que ja sabeu: cal no defallir. Guerra al pixapí i visca les comarques! ☺

El millor de la DIRECTA són les corresponsalies

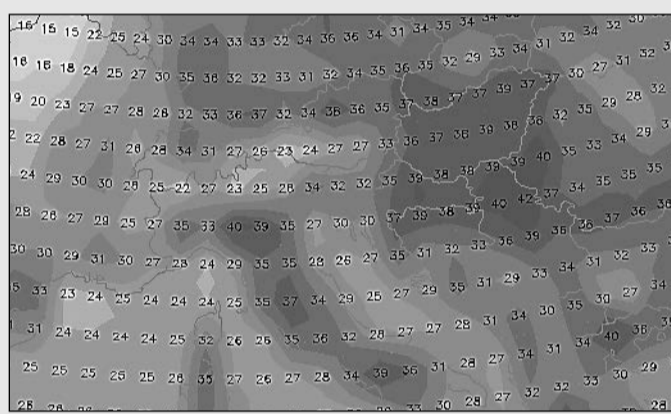
Catalans –i els que tindrà– són un dels mèrits més grans d'aquest setmanari. Ho diu un que és de Barcelona i, com tots els barcelonins, peca de tots els mals clàssics del centralisme: li costa moure's pel país, menysté els temes que vénen de fora de Barcelona i no mira més enllà del seu melic. D'aquí el gran mè-

Divendres 13 de juliol els termòmetres iniciaran una forta remuntada.

Canícula d'estiu

Aquesta setmana si que arriba. Arà l'estiu en tota la seva plenitud. Entre dijous i diumenge les temperatures experimentaran una important pujada. Es situaran en una forquilla d'entre els 30 i els 32 graus a la línia costanera. A l'interior oscil·laran entre els 34 i els 39 graus. Puntualment ja es podrà arribar als 40 graus a les àrees tradicionalment més càlides de la plana de Lleida. A partir del 20 de juliol pot tornar a refrescar.

Dijous 19 de juliol les temperatures seran de plena canícula estiuenca.

Com s'ha fet?

com creieu vosaltres que es fa el setmanari? Doncs com gairebé cada setmana, és el que a les facultats de periodisme anomenen 'rutines de producció'. Per a nosaltres això implica patir per textos que han d'arribar a última hora, trucar per telèfon a qui et pugui dir alguna cosa sobre un déu viking, debatre sobre dubtes d'estil o paraules conflictives per després introduir correccions fins al final, rebre noves subscripcions (i en van 580), preparar la distribució de la setmana (aquesta setmana hem d'enviar una carta als punts de venda), acabar de fer l'agenda, discutir sobre possibles fotografies o portades, esperar algun fet de darrera hora (avui estem pendents del possible desallotjament del centre social l'Òpera, de l'Hospitalet) o alguna trucada de corresponsalies... però tot això amb calor i obrint la nevera més sovint que mai i, per descomptat, sense deixar de pensar en el proper número. Encara que a alguna de les que estem aquí ens agradaria estar a la platja o la muntanya, seguim fent hores davant dels ordinadors i al carrer per a que puguis llegir el setmanari al millor possible.

Fe d'errates:

A l'article de la setmana passada sobre els Bancs de Llavors de la secció Que es cou, erròniament es deia que Les Refardes venien llavors de varietats locals, quan en realitat només en reparteixen a persones interessades.

Qui som

DISSENY I COMPAGINACIÓ

Roger Costa

REDACCIÓ

De dalt a baix: Lluç Salellas *

Impressions: Laia Alsina i Mariona

Ortiz * Així està el pati: Guillem

Sánchez, Lluç Salellas, Laia Alsina,

Jesús Rodríguez, Roger Rovira i Pau

Cortina * Roda el món: Guillem

Sánchez * Observatori dels mitjans:

Enric Borràs i Abelló * Què es cou:

Gemma Garcia i Jordi Panyella *

Expressions: Roger Palà

i Estel Barbé Serra *

La graella: Roger Costa *

La indirecta: Sergi Picazo

FOTOGRAFIA

Edu Bayer i Arnau Bach

CORRECCIÓ

Laia Bragulat, Carles Biosca,

Òscar Canudas i Laura Ruiz

PUBLICITAT

Jesús Hita

DISTRIBUCIÓ

Xavi Camós

SUBSCRIPCIONS

Helena Olcina i Amigo

ADMINISTRACIÓ

Miquel Correa

El racó il·lustrat

Sr. Plastiko

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits ADSL

Dipòsit Legal: GI-1528-2005

c/Juan Ramón Jiménez núm. 22, 08902

L'Hospitalet de Llobregat

www.setmanaridirecta.info

directa@setmanaridirecta.info

Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

Àrees de treball de Directa:

redaccio@setmanaridirecta.info

fotografia@setmanaridirecta.info

il.lustracio@setmanaridirecta.info

disseny@setmanaridirecta.info

subscripcio@setmanaridirecta.info

distribucio@setmanaridirecta.info

publicitat@setmanaridirecta.info

AQUEST NÚMERO S'ENVIA A IMPREMTA EL DIA 10

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS

Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

☺ **-Reconeixement.** Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciador.

🚫 **-No comercial.** No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitat comercials.

🔄 **-Sense obres derivades.** No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra.

- Algunes d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o altre limitació reconeguda per llei no queda afectat per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NoDerivs-NonCommercial. Per a veure una còpia d'aquesta llicència visiteu

http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/ o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

» La privatització dels serveis ferroviaris no és una característica única de l'Estat Espanyol. Un dels pioners va ser el Regne Unit on ja fa anys que es va implementar, i són molts els exemples que serveixen per il·lustrar alguns dels perjudicis que ha portat al sector aquest procés econòmic. Una manera clara de veure-ho és el film *The Navigators* del director anglès Ken Loach_

BARCELONA // DES DE 1970 L'EMPRESA NO PARA DE RETALLAR LA PLANTILLA

La divisió empresarial de RENFE empitjora les condicions laborals

Imanol Fernández, Mònica Marquès, Helena Martínez i Xavier Gispert
/redaccio@setmanaridirecta.info/

La tarda del dimecres 28 de febrer d'aquest any, una cadena d'incendis va bloquejar la circulació ferroviària de tres recorreguts de rodalies. El primer foc va originar-se al túnel que uneix l'Estació de Sants i Plaça Catalunya; el segon, a l'Estació de Sant Andreu Comtal, i el darrer, a l'estació de Castellbisbal. Aquella mateixa tarda, Adif (Administrador d'Infraestructures Ferroviàries, Entitat estatal que gestiona les vies, estacions i senyalització entre d'altres) va denunciar que es tractava de tres actes de sabotatge, però l'endemà va rectificar, dient que l'únic foc deliberat va ser el que es va detectar al túnel que uneix les estacions principals de la ciutat. Els tres incendis, que van col·lapsar la xarxa ferroviària de RENFE a Barcelona, van tenir un impacte mediàtic i social estrepitós. Les imatges de caos van quedar gravades de forma immediata a l'imaginari col·lectiu, sense donar temps a una reflexió i a una indagació de les causes. Els desencadenants dels incidents van ser múltiples i diversos, però tots tenen un origen comú: la divisió de l'empresa ferroviària. La fragmentació interna entre l'Adif i Renfe-Operadora va causar una descoordinació entre la plantilla i una manca d'informació i d'atenció als usuaris, agreujada per la poca experiència del nou personal subcontractat. Darrere d'aquest caos, va destacar un debilitament sindical que va suposar un retrocés en les condicions laborals dels empleats.

A Sant Andreu Comtal, l'accident va ser provocat per uns obrers subcontractats

► **Polítiques laborals de RENFE**
L'entitat ferroviària practica una política de retallada de personal que ha reduït la plantilla de forma sistemàtica durant les darreres dècades: l'any 1970, RENFE comptava amb 85.000 treballadors; el 1980 la xifra va disminuir a 71.000; 31.000 el 2003 i, actualment, només disposa de 29.000 persones assalariades. Això ha provocat si-

Estació de RENFE de Girona

Tioe

tuacions com la que es viu a rodalies, on només 25 de les 100 estacions catalanes compten amb personal intern.

Salvador Duran i Rico, secretari general del Sindicat Ferroviari (SF), assegura que "la pràctica està demostrant que cada vegada hi ha menys treballadors de les empreses de Renfe i Adif i més d'empreses subcontractades que presten els seus serveis". Acciona, ACS, Ferroviario, Sacyr Vallehermoso i OHL són les principals societats subcontractades. Des del SF no veuen amb bons ulls la substitució del seu personal per treballadors externs, ja que aquests no disposen dels coneixements i la formació específica de l'empresa. L'incendi del febrer a Sant Andreu posa en evidència la manca de qualificació i experiència d'aquests empleats.

L'externalització dels contractes i la conseqüent manca de promoció interna, però, no és l'únic problema derivat de la retallada de personal. Duran i Rico admet que la divisió de l'empresa ha agreujat la dificultat del diàleg. La fragmentació, sumada a la reducció de plantilla, ha afectat negativament les condicions laborals i ha debilitat les seves reivindicacions sindicals. "En aquest moment —explica des de la seu de SF al c/Marina—, la divisió entre RENFE i Adif ens afecta en el sentit que hem de negociar un nou

Conveni". Fins ara, eren gairebé 30.000 persones lluitant pel mateix conveni, mentre que ara cada una de les empreses (Renfe-Operadora i Adif) vol tenir el seu propi conveni. Duran i Rico critica aquesta nova estratègia perquè, amb ella, "volen modificar a la baixa les condicions de treball a les dues empreses".

Cada vegada hi ha menys treballadors de les empreses de Renfe i Adif

En aquest escenari l'enfrontament sindical s'ha fet més evident. Des del Sindicat Ferroviari es critica la posició de Comissions Obreres (CCOO) i de la Unió General de Treballadors (UGT) pel fet d'haver pactat noves condicions que han permès contractes escombraria i precarietat laboral. El secretari general de SF afirma que RENFE era una de les poques empreses on es podia tenir una feina fixa "amb bones condicions, que hem aconseguit de mica en mica i que ara s'han anat destruint amb la complicitat d'UGT i CCOO". La nova situació de divisió empresarial ha retrocedit les condicions laborals aconsegu-

des durant els últims anys. Un exemple de l'augment de la precarietat laboral és que, tot i l'obligació de descansar cada dues hores de treball davant d'un ordinador, ara no és possible fer-ho en moltes estacions perquè hi ha manca de personal.

De fet, els treballadors del sector ferroviari, actualment, es troben jurídicament fora de tota llei. L'últim conveni laboral va caducar

el 31 de desembre de 2006 i, des de llavors, empreses i sindicats no han aconseguit posar-se d'acord amb el tipus de conveni a seguir. Es tractava d'un Conveni Únic, heretat de la situació de monopoli anterior a 2005. Amb la divisió de RENFE, però, han sorgit discrepàncies a l'hora de redactar-ne un de nou. Les dues empreses i els sindicats aprofiten les circumstàncies per negociar els seus propis convenis. ☎

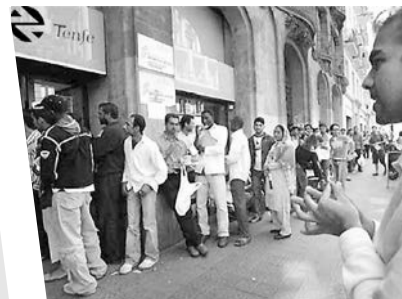
Manca de consens sindical

Des del Sindicat Ferroviari critiquen la posició del Sindicat Espanyol de Maquinistes i Ajudants Ferroviaris (SEMAF), ja que aquests exigeixen tenir un conveni propi, independent dels altres col·lectius i sense cap pacte que faci minvar els seus interessos. Jordi Escuder, secretari d'Informació i Premsa a SEMAF, admet que no tenen cap intenció de pactar un conveni col·lectiu amb altres sindicats. "Jo no faré que els maquinistes meus passin penúries perquè els sindicats no es posen d'acord", explica. A més, afegeix que ells no estan per bajanades, que no val la pena anar a les reunions sindicals doncs ho consideren una pèrdua de temps. Escuder es justifica dient que hi ha sindicats que, directament, es

posicionen en contra seva i que, per això, prefereixen anar a pactar amb la patronal. "Nosaltres tenim avantatges perquè portem els trens i sé que ens donaran el que volem", assegura Escuder. Als maquinistes de SEMAF, no els preocupa la substitució de personal ni la reestructuració de l'empresa, ja que se senten imprescindibles en el sector. Veuen que la seva figura és indispensable i insubstituïble per cap tipus de tecnologia. Evidentment, tots els trens necessiten un maquinista.

La divisió de l'empresa, doncs, ha tret a la llum l'enfrontament sindical i la proliferació d'interessos egoistes. SEMAF, concretament, s'ha vist afavorida per aquesta fragmentació, que beneficia els seus objectius.

» Les estacions de Renfe són espais sorprenentment vedats a la fotografia. Segons sembla, la llei les protegeix com a espais d'empreses privades on els mitjans i la gent no té dret a guardar-ne una instantània. La Directa ho ha pogut comprovar durant aquest reportatge_

BARCELONA // EL DESORDRE INTERN RETARDA LA GESTIÓ DELS PROBLEMES QUOTIDIANS

La manca de coordinació de les empreses als usuaris

☞ I.F., M.M., H.M. i X.G.
/redaccio@setmanaridirecta.info/

El 28 de febrer també van posar en dubte la coordinació interna entre Adif i Renfe-Operadora. Davant del bloqueig de la xarxa ferroviària a Barcelona, la solució era posar en marxa el pla de xoc instaurat pel Ministeri de Foment. La ministra Magdalena Álvarez havia establert el passat novembre que, en el cas d'avaría en alguna línia, el recorregut estaria cobert per una flota d'autobusos. No obstant això, el servei no va respondre al plantejament teòric: no s'especificava de forma clara quin era l'òrgan responsable de resoldre la incidència. Fonts d'Adif van assegurar que era Renfe qui havia de gestionar aquest servei substitutiu. Però, al mateix temps, Renfe deia que d'això se n'encarregava Adif. Mentrestant, anaven passant les hores i el problema no se solucionava. Tot i que les dues empreses van declarar als mitjans de comunicació que "aquella nit hi havia autobusos" per substituir els trens aturats pels incendis, cap d'elles va saber dir quines línies es cobrien. Això va estendre el dubte entre l'opinió pública de si alguna de les parts va oferir realment aquesta assistència.

Les dues empreses van protagonitzar un espectacle d'acusacions creuades. Es passaven la pilota l'una a l'altra sense fer front a les seves responsabilitats. La qüestió és que, dins el marc actual, on l'empresa s'ha atomitzat de forma transversal, no hi ha un esquema d'actuació únic i inequívoc. Abans de la divisió, hi havia una única línia d'actuació establerta, en què es definia de forma explícita quin era l'òrgan responsable i els passos a seguir per descongèstionar la incidència. Actualment, però, l'esquelet s'ha ramificat en múltiples

Inici de la Segregació

El 17 de novembre de 2003, el govern del PP va aprovar la llei del Sector Ferroviari, que posava fi a un model de transport que havia funcionat de forma integrada i que, com a servei públic, garantia l'interès general dels ferrocarrils. A partir de l'1 de gener de 2005 es feia efectiva aquesta llei, i l'empresa pública RENFE se segregava en dues empreses independents: Renfe-Operadora, encarregada dels transports de mercaderies i pasatgers, i l'Administrador d'Infraestructures Ferroviàries (Adif), que s'ocupa de les infraestructures. D'aquesta manera, es trenca amb el monopoli de RENFE en el sector ferroviari i entraven en joc empreses privades com Acciona Rail Services (que transporta carbó entre les localitats de Xixón i La Robla, a Lleó), Comsa, FCC o ACS, entre d'altres. Aquesta llei permet desfer les unitats de negoci de la seva infraestructura i subcontractar empreses externes, com OHL, Ferrovial, Acciona o Sacyr Vallehermoso.

Concentració d'associacions d'usuaris de la RENFE davant l'estació de Sants de Barcelona, el 29 de novembre de 2006 Manu Lozano

empreses, cada una de les quals té els seus propis plans d'execució. Això provoca un encreuament de trucades que retarda la gestió dels problemes quotidians, com són les avaries, retards, queixes, etc.

Juan Ramon Ferrandis i Gabriel, portaveu de la Confederació General del Treball (CGT), afirma que entre Renfe-Operadora i Adif no hi ha coordinació. Els empleats que abans treballaven units ara han trencat qualsevol vincle de cooperació perquè formen part de diferents entitats empresarials. "Ara ens matem perquè no som de la

mateixa empresa", admet Ferrandis, que a més assenyala que, quan hi ha problemes a rodalies, "uns apunyalen els altres i cap no en té la culpa".

El desordre intern del sistema ferroviari no es fa palès a les notícies que emeten els mitjans sobre les incidències a rodalies. En realitat, però, hi són sempre presents, fins i tot en les versions oficials que donen els serveis de premsa de Renfe-Operadora i Adif als perio-

"Es passaven la pilota l'una a l'altra sense fer front a les seves responsabilitats"

distes. Susana Farrerós Ruiz, redactora d'informatius de la cadena SER, assegura que sempre es troben amb problemes a l'hora d'aclarir qui és el responsable de solucionar les avaries i els retards. Cada cop que hi ha incidències, des de la redacció truquen a Renfe "però allà em diuen que ells no saben res, que he de trucar a Adif", explica Farrerós. I rep la mateixa resposta evasiva quan es posa en contacte amb l'Ad-

ministrador d'Infraestructures. En definitiva, la manca de coordinació entre les dues empreses dificulta fins i tot la feina diària dels mitjans de comunicació.

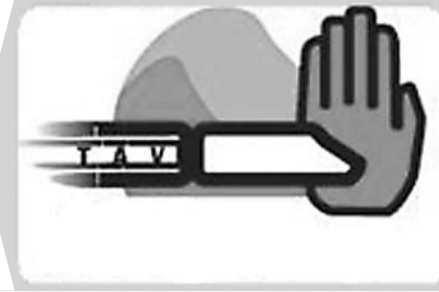
Polítiques governamentals

Des de la seu de CGT a l'Estació de Sants, Juan Ramon Ferrandis i Gabriel critica la doble moral del Ministeri de Foment. Davant les reiterades incidències dels últims mesos, explica Ferrandis, la ministra Magdalena Álvarez va assegurar que no hi havia prou diners per contractar personal nou. No obstant això, a causa de la pressió mediàtica i de les queixes de l'opinió pública, ara ha ampliat l'oferta de contractació fins a 600 llocs de treball nous. El més curiós, però, no està destinat a solucionar les incidències (principal origen de les queixes). La funció dels darrers contractats és informar els usuaris i donar una imatge d'assistència públicament. Tots els sindicats coincideixen en la idea que la manca de personal és la causa dels problemes. Tot i així, els buits en manteniment, infraestructura, revisors, interventors, etcètera, continuen sense cobrir-se.

Malgrat la voluntat de l'empresa de donar un servei d'atenció a client, la retallada de personal ha provocat que moltes estacions de Catalunya estiguin desateses. Abans, els horaris laborals dels treballadors cobrien els horaris dels trens. Però, a partir de la política de reducció de plantilla d'Adif i Renfe-Operadora, hi ha moltes instal·lacions que estan tancades a partir de les nou del vespre, sense que hi hagi cap tipus de personal que atengui els usuaris que arriben o marxen. La línia de rodalies del Maresme és la més afectada per la subcontractació i tancament de les estacions, segons un informe de la CGT de setembre de 2006. Això provoca una total desatenció al viatger, inseguretat i un deteriorament de la qualitat del servei.

Com a servei públic, el transport ferroviari hauria de garantir, en primer lloc, la seguretat dels usuaris i la satisfacció d'aquests a través d'una prestació de qualitat. No obstant això, les reiterades queixes i protestes dels viatgers evidencien deficiències en el servei. La causa, segurament, és que Renfe-Operadora i Adif busquen la rendibilitat del ferrocarril en lloc de tractar-lo com un servei públic a la societat. ☺

» La setmana passada, el cap del govern espanyol, Rodríguez Zapatero, va assegurar que a principis de 2008, les competències sobre Rodalies seran transferides a la Generalitat. La mesura, complexa en molts aspectes, no va ser exposada amb detalls i és va quedar, de moment, en un simple anunci de cara a la galeria_

ENTREVISTA // QUIM GENÍS, MOBILITZAT PER ACONSEGUIR MILLORES ALS REGIONALS

“La problemàtica de fons és la concepció governamental dels serveis públics”

En Quim Genís és un jove estudiant de Girona que ara fa tres anys, conjuntament amb altres persones, va engegar un procés de mobilització per aconseguir millores en el servei de Regionals entre Girona i Barcelona. El punt àlgid de la campanya va ser una concentració espontània a les vies del tren de l'estació de Girona per reclamar més trens, un preu més adequat i, en definitiva, una millora del servei públic ferroviari. Davant de les mobilitzacions, Renfe va fer alguna millora en el seu servei, com un lleuger augment dels trens que circulen de Girona a Barcelona. Tanmateix, en Quim, com la resta d'usuaris de Renfe, continua patint el mal funcionament de les línies ferroviàries. Per això, la Directa li ha volgut preguntar sobre l'actualitat d'aquest servei.

Toe

Directa Girona
/girona@setmanaridirecta.info/

Per tu quins són els principals problemes que té actualment la xarxa ferroviària a Catalunya?

Principalment, i com a generalitat, el principal problema de la xarxa de ferrocarrils és el deteriorament del servei a nivell d'infraestructura així com també a nivell d'atenció a l'usuari. A més altres focus de conflictes com els preus i els seus sistemes de descompte, els retards, la manca comunicativa, i la política lingüística s'engloben en una pro-

blemàtica de fons que és la concepció governamental dels serveis públics.

Creus que el traspàs de les competències de la xarxa de Rodalies al govern català pot servir d'alguna cosa?

Crec que molts problemes no se solucionarien amb el traspàs sinó en una reeducació de l'enteniment del servei públic. No obstant, i en favor de la descentralització administrativa de l'Estat, el traspàs de competències en milloraria certs aspectes, si més no per a la proximitat entre l'administrador públic i l'usuari. Ha de quedar clar que el traspàs de competències només

La construcció del TAV s'ha convertit en una eina política pels diputats i pels consellers

inclou la xarxa de rodalies i en queden fóra la resta de línies regionals distribuïdes per a la no-circumval·lació urbana de Barcelona. Si el servei estatal queda desfasat per

culpa de la seva actuació en un territori, hauria de solucionar-ho a la totalitat del territori i cedir totes les competències de la xarxa de ferrocarrils a Catalunya.

Quines solucions veus a la situació actual de Renfe?

Una solució a llarg termini és la de reeducació en aquest àmbit i d'explorar més la condició pública, tan a nivell social com a nivell institucional. Evidentment que més inversió alhora que més promoció dels ferrocarrils com a mitjà de transport, milloraria les prestacions i infraestructures de les línies. En detriment d'aquestes condicions (essencials al meu en-

tendre) hi hauria d'haver, si més no, una relació efectiva pel que fa a la qualitat del servei i la seva contraprestació econòmica.

Creus que la privatització és una solució vàlida?

No, en absolut. El transport públic, i en aquest cas el servei de ferrocarrils, és necessari i tots els serveis d'aquestes característiques haurien d'estar a càrrec de l'Administració Pública. Seria un error entendre el servei públic com a un negoci on treure-li la màxima rendibilitat. La rendibilitat hauria de ser l'estabilitat entre l'eficàcia econòmica, del transport i la satisfacció dels usuaris. La privatització, en aquest sentit, no seria vàlida per a cap sector social.

Quina relació creus que té la construcció del Tren d'Alta Velocitat amb l'increment de problemes a la xarxa ferroviària catalana?

Bàsicament, l'increment de problemes a la xarxa ferroviària catalana, s'ha produït com a conseqüència de la prioritat política del TAV per sobre de les línies regionals. La construcció del TAV s'ha convertit en una eina política pels diputats i consellers, que vetllen per el seu resultat electoral. La utilització política del transport públic de RENFE. Crea al sector usuari un espai més d'insatisfacció cap a la classe política i la seva administració funcional. Com a conseqüència de tota aquesta xarxa problemàtica existeix una manca d'inversió per les línies de proximitat, en favor de la construcció del Tren d'Alta Velocitat.

ENTREVISTES // USUARIS DE RENFE A GIRONA

Irene Sánchez

Com veus la situació de RENFE?

Cada dia vaig i torno de Girona a Barcelona i m'he trobat amb tots els problemes possibles: accidents, morts, errors de Renfe,... I a sobre, al que es dediquen ara és a posar més vigilància i a no tornar els diners, quan et tocava per culpa dels retards dels trens.

L'anunci de transferència d'en Zapatero creus que servirà?

No. Crec que tot és el mateix. El partit d'en Zapatero governa a Catalunya, per tant,...

Quina creus que és la solució?

S'hauria de millorar el servei, com a servei públic que és, i fer-lo més barat, especialment pels estudiants.

Marta Pascual

Com veus la situació de RENFE?

No la veig gaire bé. He sortit per molts estats d'Europa i si fas una comparació, estem fatal. Els trens són molt vells i molt cars, especialment alguns de llarg recorregut. A més, crec que aquesta situació serveix per descriure la majoria del transport públic.

L'anunci de transferència d'en Zapatero, creus que servirà?

No sé si serveix de molt. Potser serà positiu per aquelles zones que estiguin més properes al nou centre de poder. Això sí.

Quina creus que és la solució?

No hi ha dubte. El que fa falta és inversió pública als transports públics.

Pau Machado

Com veus la situació de RENFE?

Molt negativa. A l'actualitat, Renfe només fa que acumular molts retards. A més, són especialistes en no complir allò que diuen proposar a la ciutadania.

L'anunci de transferència d'en Zapatero, creus que servirà?

No. No veig la voluntat política perquè les coses canviïn gaire. Penso que, per mala sort, tot continuarà igual.

Quina creus que és la solució?

El que és bàsic, entre d'altres coses, és que aquí tinguem totes les competències en aquests àmbits, perquè amb això i voluntat política, es podran buscar alternatives reals.

Impressions

Raül García-Durán. Professor d'Economia Aplicada a la UAB

/opinio@setmanaridirecta.info/

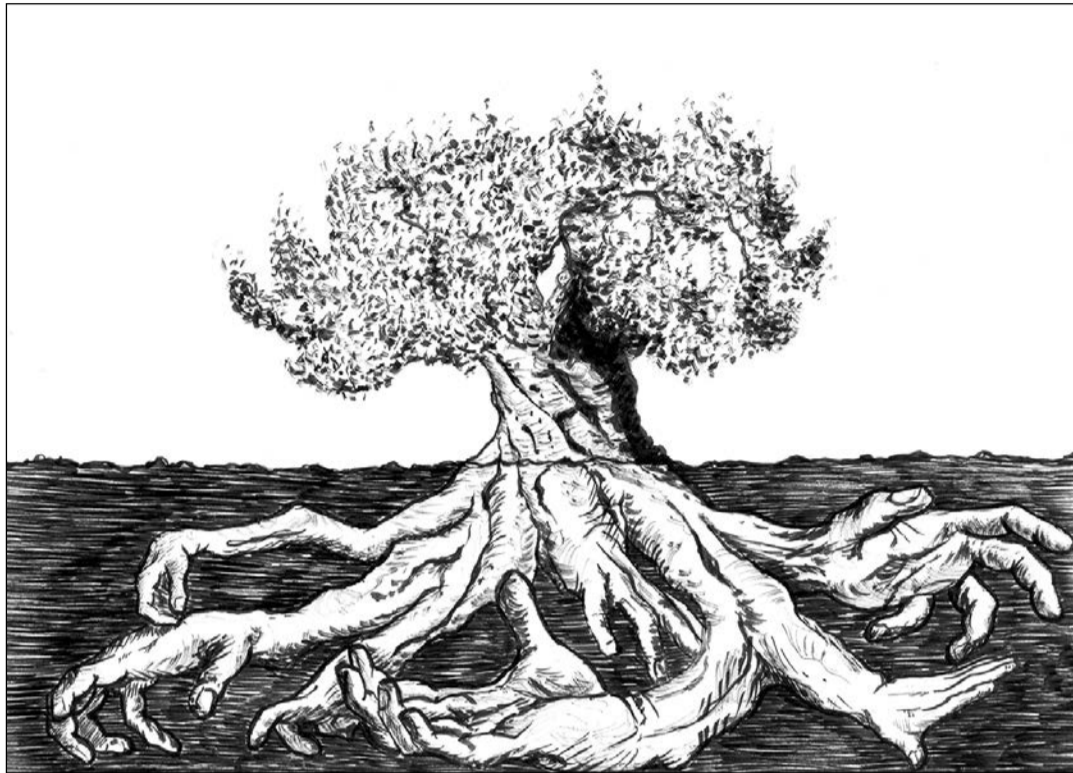
Economia o ecologia social (II): de la sostenibilitat a la sustentabilitat

La primera part d'aquest article senyalava les diferències entre la crematística (el que anomenem economia), l'economia del medi ambient (la consideració crematística dels problemes mediambientals) i l'ecologia social (l'autèntica economia: administració de la casa de l'espècie humana).

El poder, tant econòmic com polític, hi opta, és lògic, i per tant no soluciona la destrucció. No hi ha solució crematística perquè el màxim creixement i les lleis de la termodinàmica, el ritme ràpid del negoci i el ritme

lent de la natura són totalment incompatibles. Això porta a infinitat de reunions internacionals que culminen el 1987 amb l'informe "El nostre futur comú" de la Comissió Mundial sobre Medi Ambient i Desenvolupament de l'ONU, que elabora el concepte de "creixement sostenible", definint-lo com "el que satisfà les necessitats del present sense comprometre la capacitat de les generacions futures de satisfer les seves pròpies necessitats". L'informe és, amb tot, molt poc concret. Com podem conèixer les necessitats futures? sense preocupar-nos, a més a més, de la pobresa actual i deixant la solució en mans de la bona voluntat dels individus i de les institucions existents (governos, FMI, BM...), en gran part, causa del problema? L'informe és molt ben acceptat per la dreta i, així, les seves conclusions s'imposen a l'imaginari col·lectiu, mitjançant la repetició als mitjans, l'elaboració de les "Agendes 21", fetes, però en cap cas complertes.

L'ecologia social s'oposa a la sostenibilitat (els béns naturals no poden ser mesurats en diners ni ser substituïts per béns creats per l'home i la seva tecnologia), la sustentabilitat: característica d'un procés o estat que pot mantenir-se indefinidament. En termes econòmics: "els sistemes econòmics han de poder reproduir-se indefinidament sense deteriorament dels ecosistemes en que

Jordi Borràs

descansen". Això implica tres criteris bàsics: primer, la taxa de recollida dels recursos renovables ha de ser menor o igual que la taxa de la seva reposició. Segon, la taxa d'ús dels recursos no renovables ha de ser menor o igual que la taxa de la seva creació per la natura. I tercer, la taxa d'emissió de residus ha de ser menor o igual que la seva capacitat d'assimilació per la natura.

Cap d'aquests criteris no és complex —no és possible— per

al capitalisme. L'ecologia, la persistència de l'espècie i la del planeta ens exigeixen així la tercera gran revolució de la història de la humanitat, a canvi de la seva base material. La primera revolució va ser la neolítica: es va passar de la base material biològica, concretada en el parentiu, a la base material territorial, concretada en el poder polític. La segona va ser la revolució burgesa: es va passar de la base material territorial a la base material econòmica. La

necessitat de supervivència exigeix passar a una base material èticoecològica.

Cadascuna d'aquestes revolucions ha durat segles, no pot ésser d'altra manera, de manera que no ens hem de desmoralitzar per les dificultats, només estem al principi.

Un bon principi, de fet, internacional, d'una gran tasca: arribar a ser realment humans. Val la pena continuar...

Cadascuna d'aquestes revolucions han durat segles, no pot ésser d'altra manera, de manera que no ens hem de desmoralitzar per les dificultats, només estem al principi

Miguel Muñoz. Coordinadora Tanquem les Nuclears

/opinio@setmanaridirecta.info/

La fal·làcia de la seguretat nuclear

Les grups de pressió pronuclears han aprofitat l'evidència cada cop més punyent del canvi climàtic per intentar allargar el seu negoci al màxim possible. Per intentar vendre'ns les nuclears com una "necessitat" que tenim, fan servir una triple argumentació: l'energia nuclear és "neta" des del punt de vista de les emissions de CO₂ (silenciant la ingent quantitat de gasos que generen la mineria de l'urani, les fàbriques de combustible i el transport dels materials arreu del món), l'energia nuclear és econòmica (amagant que cap empresa energètica no s'anima a iniciar la construcció de cap nou reactor malgrat que ens movem en un mercat de generació "liberalitzat"), i l'energia nuclear és segura. Serà en aquesta darrera fal·làcia que entrarem i l'analitzarem amb més detall.

La coordinadora Tanquem les Nuclears ha analitzat les dades

d'incidències del Consell de Seguretat Nuclear entre setembre del 2005 i juny del 2007. Els resultats mostren l'elevat risc de l'energia nuclear i la fal·làcia de la propaganda que la presenta com una energia "segura". En els 22 mesos analitzats per aquesta Coordinadora, les centrals nuclears de l'Estat han totalitzat 93 incidències de funcionament, qualificades de nivell zero segons l'Escala Internacional de Successos Nuclears, però que han provocat freqüents aturades de les centrals.

Destaquen especialment les centrals nuclears de Catalunya (un 55,9 % del total), cosa que posa de manifest el preu que es paga per anys de funcionament amb un elevat rendiment, especialment en el cas dels grups d'Ascó, durant el final de la dècada dels 90. L'envelliment dels materials i la multiplicació de problemes són l'altra cara de

L'energia nuclear és tan sols una amenaça permanent i una font d'ensurts i riscos, tant per a Catalunya com per a tots els territoris situats a les rodalies de les centrals

la moneda dels triomfalistes comunicats del Foro Nuclear, en què es destacava que "el factor de capacitat era dels millors del món". És evident que estem davant d'unes centrals envellides, amb problemes seriosos de manteniment i amb unes empreses entestades a mantenir-les en funcionament el màxim de temps, cosa que, tenint en compte els riscos associats a un accident nuclear, no és una qüestió merament econòmica.

També és il·lustratiu el detall de les incidències. Es produeixen 21 aturades de reactors (entre automàtiques i no programades), i dues incidències caracteritzades com a deficiència en "mètodes de disseny".

Amb aquestes xifres a la mà, queda palès que l'energia nuclear és tan sols una amenaça permanent i una font d'ensurts i riscos, tant per a Catalunya com per a tots els territoris situats a

les rodalies de les centrals. En altres aspectes relacionats amb la radioactivitat, s'arriba a situacions grotesques, com són els casos de robatoris de material radioactiu d'una furgoneta al Passeig Marítim de Barcelona o a Madrid i Granada, les pèrdues de materials radioactius o els cinc casos d'accidents amb danys però (afortunadament) sense fuites de radiació. Per tot plegat, i si ens centrem en l'increment d'incidències, ens trobem davant d'un avis clar que el parc nuclear es troba envellit i que la seguretat de la societat, dels ecosistemes i del subministrament aconsellen procedir amb urgència al tancament ordenat de les centrals nuclears en funcionament. I que se substitueixi l'energia que produeixen per una adequada combinació d'estalvi, d'eficiència i de generació elèctrica en base a recursos renovables.

Raimundo Viejo Viñas. Professor de Teoria Política a la UPF /opinio@setmanaridirecta.info/

Una nota sobre el patriotisme constitucional

Des de la seva importació al debat sobre la qüestió nacional a l'estat espanyol, el patriotisme constitucional ha estat un concepte molt utilitzat a l'esfera pública. Sobre aquest concepte s'ha operat, però, un desplaçament de significat molt simptomàtic que l'allunya de la seva formulació original en benefici del rearmament teòric del nacionalisme espanyol. Així, des de la presentació del document del PP elaborat per Josep Piqué i Maria San Gil sobre el patriotisme constitucional, aquest ha deixat de ser, per a l'opinió pública espanyola, el concepte que es pot trobar a l'obra de teòrics alemanys com Jürgen Habermas o Dolf Sternberger o, més generalment, a l'opinió pública germànica.

En el seu enunciat original, i molt especialment en l'accepció habermasiana del concepte, el patriotisme constitucional es remetia al context polític de l'Alemanya dividida a tocar de la II Unificació (1989/90). En aquells dies s'oferia, als alemanys d'un costat i de l'altre del mur de Berlín, la possibilitat d'organitzar-se fora del marc institucional d'un estat nacional, dintre de dues repúbliques diferents. La II Unificació d'Alemanya, però, demostraria un curs dels esdeveniments molt diferent del que van preveure els partidaris del patriotisme constitucional.

D'acord amb l'argument habermasià, les quatre dècades de divisió alemanya haurien permès la creació d'una identitat republicana, és a dir, una identitat de tipus juridicollegal que trobaria el seu fonament en la pràctica continuada del procediment democràtic, tal com aquest procediment

havia estat institucionalitzat per la República de Bonn (el règim polític alemany-occidental nascut de la Guerra Freda). El fet que l'alemany de l'oest ja no es considerés a si mateix "alemany", sinó "ciudadà de la federació" (*Bundesbürger*) i no aspirés ja a la constitució d'un estat nacional, asseguraria una font de legitimitat al règim estrictament republicà o "anacional".

Aquesta identitat republicana naixia, doncs, d'un procés de "desdiferenciació cognitiva", d'acord amb el qual la identitat nacional alemanya, tan indissolublement lligada al nazisme, s'havia fet asgnificant per a la ciutadania alemanya-occidental, rehabilitada per fi, gràcies a la derrota bèl·lica i a la instauració de la República Federal d'Alemanya (RFA), per a la comunitat de països democràtics. Es culminava d'aquesta manera el procés d'"unió amb Occident" (*Westbindung*) impulsat pel primer canceller democràtic,

Pretendre la neutralitat cultural de l'Estat i promoure el patriotisme de la constitució no potser sinó un exercici de cinisme polític

Jonàs

Konrad Adenauer, i continuat per Willy Brandt amb la seva *Ostpolitik*.

La Història, tot i això, va venir a creuar-se en el camí de la teoria habermasiana, i el nou de novembre de 1989, la caiguda del mur de Berlín va ser seguida per l'emergència de la qüestió nacional alemanya en l'ordre del dia després de quatre dècades de divisió. La II Unificació d'Alemanya restituïa al centre d'Europa un estat nacional alemany i obria nombrosos interrogants sobre els avantatges del patriotisme constitucional. Poc o gens d'això, tanmateix, es va traslladar al debat polític espanyol, en el qual el patriotisme de la constitució es

fundava abans que res en una identitat nacional (l'espanyola) fortament qüestionada per bona part de la ciutadania.

Estranyament (o no tant), els defensors del patriotisme constitucional no han volgut aprofitar el particular procés de desdiferenciació operat mitjançant el concepte "estat espanyol", per a validar els seus propis plantejaments per mitjà d'una pràctica discursiva diferent. Al contrari, en el terreny del concret, el discurs del patriotisme constitucional ha estat una temptativa per restituir una certa idea d'Espanya, poc o gens atenta a les exigències normatives sobre les quals Sternberger, Habermas i altres

autors entenien possible fundar el seu projecte republicà.

De fet, la Constitució de 1978 consagra la nació espanyola com la instància de legitimitació del poder de l'Estat, fent-ne un estat nacional. La idea de nació implícita és en si mateixa un constructe monista i lingüísticament castellano-cèntric amb el que difícilment caldria pensar la identificació del conjunt d'una ciutadania amb múltiples identitats nacionals. Pretendre la neutralitat cultural de l'Estat i promoure el patriotisme de la constitució, no pot ser sinó un exercici de cinisme polític propi del que està en una posició de força i és conscient dels avantatges de la seva hegemonia.

Salvador Pallarès-Garí. Associació comarcal d'ajuda al poble sahrauí - La Safor /opinio@setmanaridirecta.info/

2007, un any més de Vacances en Pau

Ja tenim una altra vegada els xiquets sahrauís a punt d'arribar a la Safor.

De fet, des de finals del mes passat estan arribant vols, a diferents parts d'Europa, amb els infants que participen en la campanya d'acolliment.

A la Safor n'hi haurà una trentena. L'esforç de tot un any de treball, de cooperació i de solidaritat està a punt de donar el seu fruit. Ara, arriba la segona part: les famílies acollidores, els metges, els dentistes, les òptiques i un grapat d'entitats públiques i privades s'encarregaran de possibilitar l'estiu especial que tenim preparat per als xiquets saharisans.

La solidaritat del poble funciona. Es demostra en aquesta i en altres causes. Però els xiquets i les seues famílies no poden estar pendents, quasi eternament, de la voluntat solidària de tot un gran -en quantitat, i sobretot, en qualitat-grup de gent. El que

reclamen els xiquets, les seues famílies i el moviment de solidaritat amb el Sàhara és la solució definitiva al procés de descolonització, encara pendent, del territori del Sàhara Occidental.

És, senzillament, impresentable que, a pocs quilòmetres de distància del territori espanyol, en un territori que encara depèn de l'administració espanyola (el Sàhara Occidental) s'estiguen violant impunement els més elementals dels drets humans. I això sense que la "diplomàcia" del regne de l'estat espanyol se'n done per assabentada. Serà que són "diplomàtics" i han de fer com si no els arribés l'eco dels crits dels torturats, dels segrestats, de les famílies esgarrades per la violència del genocidi que el regne -també- alauita exerceix sobre la població sahrauí del Sàhara Occidental ocupat.

El treball de silenciador de la "diplomàcia" espanyola està jugant amb foc. Està donant argu-

A pocs quilòmetres de distància del territori espanyol, en un territori que encara depèn de l'administració espanyola (el Sàhara Occidental) s'estan violant impunement els drets humans més elementals

ments a les veus saharisanes que clamen per un retorn a la via activa de denúncia dels crims que s'estan cometent amb el poble del Sàhara.

L'actitud de la "diplomàcia" espanyola sembla estar pensada, a consciència, per a provocar la reacció airada d'aquest poble que, al llarg de quasi vint anys que fa que dura l'alto el foc, ha demostrat que confia en la diplomàcia d'Occident, d'un poble que diposita la confiança en institucions internacionals com l'ONU.

Institucions, però, que han demostrat, ací i allà, que són simples i ximpls titelles d'una sèrie de governs que les controlen. Ara, el grup de "països amics" del Sàhara ha "aconseguit" que les parts (botxí i víctima) seguïn en una taula per conversar (sense postures prefixades). Això, al cap d'anys de treballs inútils -amb milions d'euros pel mig. Inútils perquè han demostrat la seua

inèpcia i la seua incapacitat per fer complir la legalitat internacional que elles mateixes han establert. La doctrina de l'ONU és que, als territoris com el Sàhara Occidental -com ja va passar amb Timor Oriental-, cal fer un procés de descolonització mitjançant un referèndum.

Ara ens volen vendre fum: que les parts -botxí i víctima- parlén en una taula de negociacions és un èxit. Però si això ja ho van fer a Houston, als anys 90 del segle passat!

Mentrestant, els xiquets sahrauís continuen necessitant Vacances en Pau! Les tindran mentre hi hagi gent disposada a assumir una responsabilitat que correspon als governs (al del regne d'Espanya, principalment).

Però per això estan les ONG, oi? Per rentar la cara de la consciència dels governs, oi?

Navegant per la xarxa @

Desarmats

Encara amb la ressaca del dol de saber que la Guàrdia Urbana de Barcelona ha tancat el port on ancoràvem tot sovint, i després que ni els mossos han fet un minut de silenci en homenatge a aquesta desaparició, hem decidit seguir endavant i aferrar-nos al que, fins ara, sembla que és l'espai preferit on aturar-nos en les nostres navegacions setmanals: www.mossosdesquadra.com. Com sempre, els agents de la policia de la Generalitat aposten per ser amables amb aquells qui tenen algun dubte, tot i que, cal reconèixer que, de vegades, hi ha preguntes que preocupen. Un interessant debat que s'ha generat aquesta setmana ha estat el que ha nascut a partir d'una peculiar interrogació: "El meu dubte és si és obligatori portar pistola quan es patrulla. Espero començar a l'escola de policia al setembre". D'acord, la pregunta no és molt intel·ligent, però fins i tot ens ha fet pena el futur repressor que llença el seu dubte al fòrum dels mossos, perquè les respostes són prou tan amigables com és habitual. Laderio "Remember the Fary" (no comentarem el nom) assenyalava que "no, ara amb el nou conseller pots escollir entre una pistola o una pastanaga...". Tot i que després opta per ser un bon agent: "És broma! Sí! afirmatiu! I cada dia és més important, només a Badalona des de l'1 de Gener hem tingut sis incidents amb armes de foc. Abans hi havia policies que mai no havien tingut una intervenció amb pistola en tota la seva carrera policial, ara està a l'ordre del dia, armilla i pistola, sempre!". I tant! Sempre! Ja sabem que Badalona és un territori sense llei, on els directors de Hollywood han decidit gravar els westerns d'ara en endavant perquè l'oest era la llar del Dalai Lama comparat amb la ciutat catalana. En fi, Sniper es mostra més incrèdul: "De debò no em crec que facis aquestes preguntes si al setembre has d'entrar a l'escola de policia". És clar, segur que és un "guarro" (recordeu que "guarro" és aquell concepte que inclou qualsevol persona que qüestionari l'ordre establert, des d'okupes a associacions de veïns, passant per ecologistes, homosexuals, independentistes o qui treballa amb persones drogo-dependents) que fa preguntes idiotes al mossos per provocar-los, una conxorxa roja que vol acabar amb el sistema fent aquest tipus de preguntes al fòrum. Perquè, és clar, no pot ser que es tracti d'un d'aquells agents de policia que estaven malalts el dia que repartien neurones. Wei l'ajuda: "millor que entri un altre a l'escola de policia, xato". A Micalo recomana això: "busca't una altra feina. Amb aquest nivell d'intel·ligència millor que et dediquis a una altra cosa. És com si un mecànic preguntés si calen eines". Ah, és clar, que per ser mosso cal haver anat a una escola de superdotats! Què hi farem. Allò del tanc amb la floreta ho haurem de deixar per més endavant.

Carta del lector

Josep Maria Rovira i Garcia, Vilassar de Mar

Durant anys, TV3 va destacar per la seva programació infantil. Personatges del K3 com la Ruïnosa, en Krust, el Tomàtic o la Kès eren molt estimats pels nens i van fer que el Club Super 3 arribés al milió de socis. A banda de simpàtics i originals, aquests personatges es caracteritzaven per parlar un català correcte, fresc i genuí, molt apropiat per a un públic infantil. Ara això s'ha acabat.

L'onada espanyolitzadora ha arribat també al K3 i s'han canviat tots els personatges per uns de nous que sembla que hagin estat ensinistrats per a parlar el català tan malament com puguin. La Lila, en Roc o en Fluski pronuncien igual "rossa" que "Rosa", diuen "iavis" per "llavis" i pronuncien "que" i "però" com ho faria un nen de Toledo. Frases com aquesta proliferen: "On estàs?, estàs aii? ha sigut per la teva culpa". Molts nens no els entenen. Em costa d'imaginar-me els Lunnis a TVE parlant així: "Niños, no puedo desir haba ... las piernas me hasen higo". I jo que pensava que amb la Conselleria de Cultura ERC solucionaria aquest despropòsit! Em solidaritzo amb la meua filla, que diu sovint: "Vull que torni la Ruïnosa!"

Dret de manifestació

Jordi Oriola i Folch, Esplugues de Llobregat

Ara que celebrem els 30 anys de les primeres eleccions sembla que haguem perdut la necessitat de consolidar els valors democràtics, perquè observo que ens permetem atemptar contra el dret de manifestació sense complexos ni cap exclamació des dels mitjans de comunicació —que s'autoproclamen garants de la llibertat d'expressió—. Els fets que vull descriure van passar a Barcelona després d'uns anys de construcció mediàtica d'allò que s'anomenen "manifestacions okupes" (amb okupes, però també amb independentistes, ecologistes, membres d'ONG, sindicalistes, anarquistes,...) i que s'estigmatitzen difusament com a violentes (un qualificatiu inadequat perquè malgrat l'existència amb situacions de greus injustícies socials i de prepotència institucional, la violència en la

Els lloguers

Berta Pérez i Casanova
Barcelona

No n'esteu faros? Haver de sentir una altra vegada: "Pagues 600 euros? Doncs, està molt bé, no?". Doncs no, no està molt bé. Que el preu de l'habitatge hagi arribat a cifres desmesurades i que tot sigui desproporcionat en aquesta matèria no vol dir que haver de pagar 600 euros per un sostre estigui bé. Un sostre que he de compartir amb amics perquè, és clar, o compartieses o no tens res a fer. I jo encantada de conuiu amb els meus amics però, potser m'agradaria no haver de fer torns al bany, exigir que es netegi el lavabo o no poder anar en pilotes per casa meua perquè les parelles respectives se senten molestes.

I és clar, pagues 600 euros dels 800 que cobres, o 900 tant és, i has de pagar el transport, i el menjar, i l'aigua i el gas i la llum, i els productes de neteja i els de la

farmacia... i és clar, fer un cafetó o una birra de tant en tant al carrer, que tampoc cal enclaustrar-se.

Ah, i no oblidem que l'inquilí ha de pintar el pis, posar-hi mobles, fer la reparació al bany que perd aigua, a la cuina que no té el conducte reglamentari o donar-se d'alta de la llum i que el senyor de FECSA et digui que la instal·lació és il·legal i s'ha d'efervora. I tu li dius a l'administrador i aquest et reexpón que l'habitatge té la cèdul·la d'habilitat. Una cèdul·la màgica, perquè mai cap funcionari ha anat al pis a veure si estava en condicions, simplement ha posat un segell quan l'especulador que administra el teu pis s'ha presentat amb la renouació de cent cèdul·les.

No, pagar 600 euros per 50 metres quadrats no està molt bé.

cartes Les cartes han de tenir una extensió màxima de 1.500 caràcters (amb espais) i han de portar: signatura, localitat i contacte

Envieu les vostres cartes per correu electrònic a cartes@setmanaridirecta.info o per correu postal a **Juan Ramón Jiménez, 22, 08902 Hospitalet de Llobregat**

d'acord o en desacord ideològicament amb els manifestants, han ignorat totalment aquesta vulneració flagrant dels drets socials bàsics.

Si us plau, actituds com aquesta dels Mossos i dels mitjans de comunicació, mai més!

com autors com Josep Piera, Francesc Bodí, Isabel-Clara Simó, Josep Lozano, Toni Cucarella, Joan-Daniel Bezsonoff o Ferran Torrent no els han triat. Tots ells tenen una llarga trajectòria, han guanyat prestigiosos premis i practiquen una literatura innovadora, d'èxit i, en molts casos, genial. Vull pensar que el fet que un d'ells sigui rossellonès i la resta valencians no ha tingut res a veure en la seva marginació. Tenia entès que el que s'anava a mostrar a Frankfurt era la literatura catalana, no únicament la del Principat i les illes.

Autors catalans

Vicenç Danglas i Martí, Granollers

No sóc cap expert en literatura, només un aficionat a la bona narrativa i des d'aquesta condició estic sorprès davant la tria d'autors que aniran a Frankfurt feta per l'Institut Ramon Llull. Estic segur que molts d'ells són excepcionals, però trobo a faltar alguns que ajudarien a millorar aquesta llista. Que em perdonin els que em deixo, però no entenc

Així està el pati

► Pàgina 11
La multinacional Nissan amenaça amb més de 1.000 acomiadaments si la plantilla no accepta les retallades salarials

► Pàgina 13
El Centre Social la Kurtida, una antiga fàbrica de pells abandonada i okupada al novembre de 2006, es va desallotjar en ple procés judicial.

► Pàgina 16
El cineasta Woody Allen arriba a Barcelona per promocionar la ciutat amb subvencions municipals i de la Generalitat.

PIRINEU DE LLEIDA // L'IMPACTE DE LES ESTACIONS D'ESQUÍ I LA MASSIFICACIÓ TURÍSTICA

Un historial marcat pels abusos sobre el medi i l'especulació

Directa Terres Ponent
/terresponent@setmanaridirecta.info/

L'estació d'esquí Baqueira Beret i les seves filials es caracteritzen per haver vulnerat des de sempre la legislació ambiental vigent. Tot i que la degradació del medi causada per les seves obres il·legals de captació d'aigua i d'urbanització han estat denunciades sistemàticament pels grups ecologistes i de defensa del territori, aquesta empresa sempre ha resultat afavorida per l'Administració: aconsegueix els seus objectius i rep sancions ridícules. Les multes imposades mai han estat a l'alçada dels beneficis obtinguts per l'empresa. Aquest article pretén posar de relleu els casos més importants que s'han detectat durant els darrers anys.

► L'aigua per a innivació artificial, un bé preuat i escàs

En l'actualitat, Baqueira Beret té cinc captacions legalitzades a rius i llacs alpins per alimentar el seu 549 canons de neu artificial. Això suposa l'extracció de 52 Hm³ d'aigua a l'any durant l'època de menys disponibilitat d'aigua en els sistemes hidrícs d'alta muntanya. Cal destacar que totes aquestes captacions es van iniciar de manera il·legal, suposant durant anys l'apropiació d'un bé comú i escàs i fent-ne un ús totalment privat.

► L'estany de Clot de l'Ós, després de tretze anys

Aquest estany, està situat al Pla de Beret (Naut Aran), a uns 2.300 metres d'alçada. Va ser represet sense cap mena de permís d'obres ni concessió d'aigües, fet que va causar una alteració greu del cicle d'aquest llac d'alta muntanya i l'ecosistema de mulleres que hi està associat. Arran de les denúncies d'IPCENA davant de la Comissió d'Urbanisme es va imputar una sanció a Baqueira de 740.000 pessetes, recorreguda per considerar-la insignificant en comparació al benefici obtingut. Aquesta sanció va rebre resposta favorable als ecologistes set anys després, sense que actualment hi hagi una xifra concreta a pagar. L'empresa, malgrat tot, va obtenir la legalització d'aquesta captació l'any 2000, però les irregularitats no van acabar aquí. Tot i que el Departament de Medi Ambient va condicionar la legalització a respectar uns cabals ecològics de 40 l/s durant el període hivernal, les inspeccions fetes aquest hivern tant per IPCENA com de manera

oficial per l'Agència Catalana de l'Aigua (ACA) van constatar que no s'acomplia. IPCENA va denunciar el cas a la Fiscalia, quedant finalment arxivat perquè la CHE (Confederació Hidrogràfica de l'Ebre), inexplicablement, no va incloure aquestes condicions al text final de la resolució, no resultant vinculant jurídicament per l'empresa.

► Bombes al Llac del Rosari

L'any 2002 el Jutjat de Tremp va obrir diligències penals contra Baqueira Beret per dinamitar amb una càrrega explosiva de goma-2 la capa de gel del llac del Rosari de Baciver, situat a 2.300 metres d'alçada, per bombar aigua de manera il·legal (operació que va perllongar entre el desembre de 2001 i el gener de 2002). La finalitat era abastir d'aigua les urbanitzacions del nucli de Vaqueira, que poden arribar a acollir unes 25.000 persones durant les vacances de Nadal. Malgrat no tenir concessió per fer-ho, l'empresa va argumentar en el seu moment que tenien una "autorització il·limitada" per aprofitament de recursos concedida pel ministre de turisme franquista Manuel Fraga.

► Les enèsimes obres il·legals: ara a la Garona de Ruda

L'octubre de 2006, en una visita oficial de reconeixement del darrer punt de captació de l'empresa, situat en aquest riu al seu pas pel nucli de Vaqueira, es va comprovar que Baqueira-Beret, sense tenir cap permís, ja havia iniciat les obres de la caseta de captació i bombeig d'aigua en zona de Domini Públic del riu Garona de Ruda. Aquest fet el va denunciar IPCENA i la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre va instar l'empresa a paralitzar les obres. Al gener de 2007, però, ja estaven acabades. La CHE, tot i que coneixia els fets, els ha imposat una multa d'únicament 1.500 euros, mentre que la legislació d'aigües permet multes de fins a 600.000 euros. IPCENA ha recorregut aquesta sanció al·legant mala fe, reiteració i desproporció amb els beneficis obtinguts per part de l'empresa. Tot i la tramitació irregular, al març van rebre la concessió. Cal ressaltar que Baqueira sempre actua de la mateixa manera, un cas idèntic al de Garona de Ruda que ja es va produir, per exemple, en la concessió que té al Torrent de Forcall, que va ser sancionada pels mateixos motius l'any 2003 amb una quantitat de 6.000 euros.

NEU 1500 ha abocat des de l'any 2004 totes les runes de la construcció de la urbanització de Ruda a la vall de la Garona de Ruda, provocant greus conseqüències sobre l'ecosistema

ipcena

Caseta de bombeig d'aigua que es va fer el gener d'enguany malgrat la manca de permisos

ipcena

► El totxo sota la neu

La indústria de l'esquí no basa els beneficis en la venda de forfets, sinó que el que la fa lucrativa és l'especulació urbanística. Fins i tot els informes oficials encarregats per la Generalitat de Catalunya al Consell Assessor pel Desenvolupament Sostenible per al la redacció del Pla Director de les Estacions de Muntanya ho deixen ben clar: "les empreses explotadores dels dominis esquiables eixuguen les pèrdues i obtenen beneficis a través del negoci immobiliari". Respecte les conseqüències socioambientals d'aquest fet, citen que "la dependència de l'esquí del negoci immo-

biliari esdevé un factor d'insostenibilitat del model turístic. La urbanització especulativa pren sòl, el qual és un bé escàs i no renovable". Vaqueira no n'és una excepció.

► Els interessos de Baqueira al Pallars Sobirà

Les expectatives de l'empresa d'expandir el domini esquiable cap a la Vall d'Àreu es van trencar amb la inclusió definitiva d'aquest paratge a la Xarxa Natura 2000 el setembre de 2006, després d'una llarga lluita que va arribar fins a la Unió Europea. La seva expansió urbanística, però, continua: la Comissió d'Urbanisme de Lleida donava llum verda

la mateixa tardor a la construcció de 379 apartaments a Sorpe, al terme municipal d'Alt Àneu, promoguts per Baqueira Beret S.A.

► Abocaments a la Garona de Ruda

NEU 1500 SL, filial de Baqueira-Beret S.A., ha rebut reiterades denúncies per abocar la runa dels 450 apartaments, 3 hotels i 1.700 pàrkings que està construint a la Vall de Ruda directament al riu. Li han recaigut 3 expedients sancionadors que ascendeixen a 21.000 euros, xifra que li resulta molt més econòmica que gestionar aquests residus legalment. ☉

BARCELONA // MANIFESTACIÓ DE SUPORT AL KU KLUX KLAN A LA MUNTANYA DE MONTJUIC

Proclames de la supremacia blanca amb permís i protecció dels Mossos

Agnes Tortosa

/redaccio@setmanaridirecta.info/

Una cinquantena de persones amb els braços alçats cridant a favor de la superioritat de la raça blanca i defensant l'extermini dels immigrants negres i jueus. Aquesta escena no es va produir a una petita localitat de l'interior de l'Estat de Missouri, als Estats Units. Això es va viure i veure el passat diumenge 8 de juliol al davant del Museu d'Art Nacional de Catalunya (MNAC), a Barcelona. No es va tractar tampoc d'un acte espontani i clandestí. Els organitzadors, Europa NS

Els organitzadors, Europa NS (ENS), havien aconseguit tots els permisos pertinents del Departament d'Interior

(ENS), havien aconseguit tots els permisos pertinents del Departament d'Interior de la Generalitat, comandat per l'ecosocialista Joan Saura. L'excusa per aquesta celebració fou un homenatge a David Lane, un dels principals ideòlegs del nacionalisme contemporani que va morir el 28 de maig a una presó d'Indiana, on complia condemna de 150 anys de reclusió per l'assassinat l'any 1987 del locutor de ràdio Alan Berg. L'homenatge pertanyia als Ku Klux Klan i dirigia la White Arian Resistance, essent mundialment conegut per haver postulat el que es coneix com les '14 paraules', una frase idolatrada i benedicta pels seguidors de les teories que defensen la superioritat i inferioritat genètica de les races: "Hem d'assegurar l'existència del nostre poble i un futur per als nens blancs".

La marxa va partir de l'hotel Plaza Catalonia, a la mateixa plaça d'Espanya, on alguns dels assistents hi romanien allotjats. Quatre furgons dels mossos d'esquadra es trobaven situats al peu de les torres venecianes de l'avinguda de Maria Cristina. Els manifestants van creuar la plaça lliurement sense acordonaments ni encapsulaments, tot seguit van enfilel l'avinguda de les fonts de Montjuic. La majoria eren joves d'entre 20 i 25 anys i exhibien a les samarretes creus gamades i cèltiques. Aquesta simbologia està prohibida per l'actual codi penal, però els agents de la policia no varen intervenir en cap moment. També hi havia una desena de manifestants de més avançada edat. Els antiavalots es situaven a

Grup de joves neonazis d'Europa NS concentrats davant la seu consular d'Estats Units a Barcelona

Arxiu Directa

una considerable distància i no pas encarats a la marxa, tot el contrari, mirant cap a la plaça per tal de vigilar que ningú s'apropés a criticar les proclames racistes. Diversos vianants de raça negra i àrab foren insultats. En arribar a l'edifici del Palau Nacional de Montjuic, on es troba la seu del MNAC, els concentrats varen fer un miting al lateral dret de l'edifi-

L'orador, altament exaltat, no va dubtar en amenaçar de mort un home d'uns 50 anys que els va increpar per la xenofòbia del discurs

ci, enmig del passeig que dona accés als jardins de la muntanya. L'orador, altament exaltat no va dubtar en amenaçar de mort un home d'uns 50 anys que els va increpar per la xenofòbia del discurs. Els policies s'ho miraven impassibles i fins i tot van demanar al vianant indignat que marxés. Un mossos de paisà es coordinava en tot moment amb els organitzadors de l'acte.

En finalitzar el miting, la cinquantena d'assistents van alçar el braç amb la mà enlaire i van cridar "Amunt la raça blanca, mort als immigrants". Els mossos van seguir observant amb tranquil·litat. L'únic fotògraf present, que va voler prendre testimoni gràfic dels fets, fou retingut pels mossos i apartat fins la part posterior d'un furgó, allí li va impedir que continués fent fotografies i les que havia realitzat fins aleshores van desaparèixer de la càmera digital. Després de moltes preguntes el van deixar en llibertat. Mentrestant, els qui havien fet amb permís i protecció dels mossos d'esquadra apologia del racisme i la xenofòbia, baixaven lliurement altre cop fins a l'hotel Plaza Catalonia. Cap altre mitjà de comunicació va ser present durant tota l'escena, tot i que un equip de TV3 que s'hi havia apropat abans de l'inici de l'acte va rebre des de la redacció d'informatius l'ordre de marxar pocs minuts abans d'iniciar-se el recorregut. A una circular interna enviada als simpatitzants de grupúscles neonazis afincats a Catalunya s'havia demanat prèviament a tots aquells que assistissin a la marxa que evitessin "portar armes i banderes prohibides de gran tamany".

▶ **Concert a Manresa i acte al consolat dels Estats Units**
No ha estat però l'únic acte d'homenatge a David Lane organitzat per aquest grup de neonazis. El

S'havia demanat a tots aquells que assistissin a la marxa que evitessin "portar armes i banderes prohibides de gran tamany"

dissabte 30 de juny tingué lloc a la granja Troy de Manresa -situada a dos quilòmetres del polígon Bufalvent de la capital del Bages-, un concert per recordar la seva

figura. Fou organitzat per Unitat Nacional i Revolta 88, i va comptar amb la presència dels grups: Agresió Armada (Tarragona), Hijos del Odio (Barcelona) i Invictos (València), tots ells d'inspiració filonazi. Es dona la circumstància que els organitzadors van llogar un dels espais de les cava-llerisses d'aquesta granja ja fa mesos per tal de fer-hi assajos i ho utilitzen per a fer-hi concerts de caràcter xenòfob i racista. Altres grups de música de la comarca també assajen a la granja però sense tenir-hi cap vinculació. El mateix dia al matí es concentraven davant la seu consular dels Estats Units a Barcelona (fotografia), amb grans ensenyas racistes però també sostenint una senyera. En aquesta ocasió tampoc ningú els va aturar ni identificar. ☹

Indret on es va fer l'acte final d'homenatge a David Lane. Lateral dret del Palau Nacional de Montjuic, seu del MNAC.

Arxiu Directa

Manifestació a la seu de Telefónica. Una petita representació de treballadors de les empreses subcontractades per Telefónica a Catalunya es va tornar a manifestar el divendres 6 de juliol, en aquest cas davant l'edifici Estel, on la multinacional té la seu de Barcelona. Aquesta nova convocatòria respon a l'estratègia -consensuada en la darrera Assemblea de Treballadors de les subcontrac-

tes- de portar al carrer les seves reivindicacions per tal de sumar suports dins el sector i sensibilitzar l'opinió pública. Tot plegat amb la vista posada al dia 20 d'aquest mes, data en que està previst l'inici d'una vaga indefinida del subsector de les telecomunicacions un cop reformulats els termes de la convocatòria original per salvar l'amenaça patronal de declarar-la il·legal. PAU CORTINA

CATALUNYA // XANTATGE DE LA PATRONAL A LA PLANTILLA

Nissan amenaça amb 1150 acomiadaments a la Zona Franca

David Fernández
/redaccio@setmanaridirecta.info/

La multinacional japonesa de l'automoció ha anunciat que prem fort per reeixir en la seva estratègia neoliberal de reducció de costos, flexibilització de les condicions de treball i optimització de beneficis. A les portes de la negociació del conveni col·lectiu, l'empresa ha distribuït una nota interna on informa que si no s'accepten noves retallades, acomiadarà a 450 treballadors, la majoria indefinits, entre els anys 2008 i 2010. A aquesta advertència de la patronal s'hi sumen les intencions de prescindir també de 700 treballadors eventuals.

L'empresa torna, doncs, a anunciar xantatge sota el fantasma de la deslocalització per aconseguir abaratir els costos, afirmant que si es redueixen un 12% en tres anys podran aconseguir

L'empresa vol augmentar en 100 hores la jornada laboral anual sense millorar el sou

una nova comanda d'un nou model de furgoneta. Per al comitè d'empresa i els sindicats es tracta d'una pols de força tot just abans de l'inici de la negociació.

Entre d'altres exigències, Nissan demanda augmentar en 100 hores la jornada laboral anual sense augmentar el sou -és a dir, regalar tretze jornades laborals íntegres- i suprimir el torn de nit a l'octubre, tal com advertir a José Vicente de los Mozos, consell

director general de Nissan a l'Estat espanyol, en una recent conferència sobre deslocalitzacions. De los Mozos va anunciar que a la tardor traslladaria la producció de 9.000 unitats a la planta tailandesa si no es millora "la competitivitat" a la Zona Franca.

Nissan ja va retallar en un 31% els seus costos de producció entre 2004 i 2006. El gener de 2004 va amenaçar exactament amb els mateixos arguments: reducció o acomiadament. Es dona la circumstància que l'actual president de la multinacional, Carlos Ghosn, va ser batejat a l'Estat francès amb el sobrenom de 'cost killer' (assassí de costos) per la seva draconiana política laboral quan dirigia Renault, que també presideix actualment.

La mateixa multinacional ha anunciat que vol externalitzar encara més a països de mà d'obra barata la compra de peces. I han

posat fil a l'agulla. Carlos Ghosn, president executiu de Nissan i Renault, va viatjar fa un mes al Marroc on va ser rebut per l'autòcrata alauita Mohamed VI. Van abordar les inversions en automoció al Magrib.

La planta de la Zona Franca és l'antiga Motor Ibérica, la venda de la qual va ser protagonitzada per Juan Echevarria, pare del dirigent franquista del FC Barcelona Alejandro Echevarria, cunyat de Joan Laporta. Juan Echevarria, falangista confès i considerat un "home del capital nipó" es va vanagloriar en el seu dia d'haver acomiadat durant la dictadura el mateix Marcelino Camacho, històric sindicalista de CCOO. Nissan Motor Ibérica té 4.400 treballadors contractats a Catalunya i disposa d'una segona planta a Montcada i Reixac. ☐

IGUALADA // QUINZENA EDICIÓ DE L'AEROSPORT A L'AERÒDROM D'ÒDNA

Exhibició bèl·lica al festival de l'aire

Directa Anoia
/redaccio@setmanaridirecta.info/

enguany s'ha celebrat a l'aeròdrom d'Òdena la quinzena edició de l'Aerosport, un festival dedicat a l'aeronàutica esportiva i a les empreses del sector. Des de fa sis anys, l'exèrcit espanyol hi participa

L'exèrcit hi fa reclutament i passeja infants en un avió Hèrcules

muntant una oficina de reclutament, passejant nois i noies en un avió Hèrcules i amb el vol dels caçabombarders F-18. Diferents col·lectius de l'Anoia han desenvolupat una intensa activitat contra la

Acció contra el militarisme a Igualada

presència militar a la fira. La companyia va començar al maig, amb cartes a les escoles denunciant un concurs en què el premi és un vol en un avió militar. La resta d'activitats es van concentrar durant les setmanes anteriors i al llarg d'aquests dies es va muntar l'exposició "La violència que acceptem". Curiosament, aquesta activitat tenia el suport de l'Ajuntament d'I-

gualdada, que també és un dels principals promotors econòmics de la Fira Aerosport, que enguany va assolir un pressupost superior als 78.000 euros. El 29 de juny, el filòsof i escriptor Francisco Fernández Buey va fer una xerrada sobre cultura de la pau i no-violència. El dimarts 3 de juliol, un grup de persones va desplegar en silenci una pancarta al ple de l'Ajuntament i

van llençar avions de paper al públic assistent. L'alcalde d'Igualada, Jordi Aymami, va ordenar suspendre el ple.

El dissabte 7 de juliol es va fer una "pancartada" a la plaça de Cal Font i lectures de textos contra la guerra. El dia 8 de juliol persones i organitzacions vinculades a la Plataforma Prou Exèrcit a l'Anoia i a la Xarxa de Col·lectius de l'Anoia van simular una barricada i ninots escampats per terra. Al voltant, uns rètols avisaven a les persones que entraven en zona militar i vàries pancartes denunciaven la presència de l'exèrcit a la fira. L'empresa organitzadora va impedir l'accés a la fira de diferents persones amb el suport dels Mossos d'Esquadra, malgrat ser un acte públic i subvencionat per les administracions. ☐

Tercer grau per als sindicalistes Cándido i Morala

Ramon Vila
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Es sindicalistes de la Corriente Sindical de Izquierdas (CSI) d'Astúries, Cándido i Morala, van sortir el dijous passat del penal de Villabona on portaven dinou dies empresonats gràcies a la concessió del tercer grau penitenciari en un règim de "semilibertat". Aquesta decisió d'Institucions Penitenciàries implica que els sindicalistes hauran d'anar cada setmana a la presó i sempre que els requereixin. Cándido G. Carnero va declarar a les portes de la presó que es troben al carrer gràcies a la feina i a la pressió social "d'un exemple de lluita i solidaritat de la classe obrera".

De totes maneres, la petició d'indult a través de Delegació del Govern i altres instàncies civils i judicials s'està tramitant amb l'objectiu que siguin absolts dels delictes imputats. Recordem que van ingressar a presó condemnats a tres anys pels danys provocats durant uns enfrontaments amb la policia per la defensa del lloc de treball a la Naval de Gijón fa gairebé dos anys.

El Grup de Defensa del Ter s'oposa a una nova carretera

Oriol Matadepera
/redaccio@setmanaridirecta.info/

L'entitat ecologista Grup de Defensa del Ter (GDTER) qüestiona "l'espiral de creixement sense fi" promogut per ajuntaments i pel Departament de Política Territorial i Obres Públiques de la Generalitat, que ara proposen fer una nova carretera que uniria Torelló, Manlleu i Roda de Ter (Osona). Aquesta carretera implicaria, segons el GDTER, reduir novament l'espai agrari i malmetre molt de patrimoni natural, "ambdues coses fonamentals perquè tinguem una comarca mínimament equilibrada i sobretot agradable per a viure-hi". Així, denuncien que fer una nova carretera és un pas cap a la urbanització total d'Osona i "ens aboca inexorablement a ser un annex de l'àrea metropolitana de Barcelona".

L'entitat ecologista creu que en un context internacional preocupat pel canvi climàtic no es pot entendre com les administracions potencien el transport privat i desdoblant la C-17, construeixen l'Eix Vic-Olot, fan un nou accés al Lluçanès des de l'Eix Transversal, estan a punt de començar el desdoblament d'aquest mateix Eix i s'estan construint o ampliant polígons industrials. El GDTER creu que parlar d'una nova carretera "ens sembla gairebé una frivolitat, o una broma de molt mal gust que ens aboca inexorablement a ser un annex de l'àrea metropolitana de Barcelona". ☐

MANRESA // SOLIDARITAT

Acció de protesta als jutjats amb Juan Sorroche i les preses en lluita

☞ J. Langüeno
/redaccio@setmanaridirecta.info/

La nit del diumenge 8 de juny es va fer a Manresa una acció de solidaritat amb en Juan Sorroche, anarquista empresonat a Itàlia, i totes les persones preses en lluita. Els jutjats de Manresa es van ruixar amb litres de pintura, pintades a les façanes i es va travar la porta per dificultar-ne l'accés. L'acció té relació amb la publicació de la sentència que condemna Sorroche a dotze mesos de presó per danys. N'haurà de complir cinc, ja que ha estat des del desembre empresonat a l'espera de judici.

BARCELONA // REPRESSIÓ

Ja són quatre les persones encausades per la manifestació 'segrestada'

☞ J. Langüeno
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Apart del cas del noi agredit prèviament a la manifestació 'La repressió mai ens tallarà les ales' del 17 de juny, tres persones més van ser identificades i agredides per una dotzena de mossos d'esquadra el mateix dia.

Les van aturar unitats d'antiavalots que els volien prendre unes banderes, a la qual cosa es van negar. Tot seguit, afirmen haver rebut agressions i ara estan a l'espera d'un judici per resistència a l'autoritat que es farà el 25 de juliol. S'ha convocat una concentració a les onze del matí als jutjats.

BARCELONA // TORTURES

Denuncien tortures de la Guàrdia Civil de Gràcia

☞ J. Langüeno
/redaccio@setmanaridirecta.info/

El militant dels GRAPO Jorge García Vidal el van detenir el 6 de juny a la Biblioteca Can Fabra, al barri de Sant Andreu (Barcelona) i a partir d'aquest moment ha denunciat el maltractament i les tortures tant físiques com psicològiques que va patir a la caserna de la Guàrdia Civil del barri de Gràcia. García ha denunciat cops, amenaces i maltractaments a comissaria i a l'hospital. El mateix dia van detenir cinc persones més vinculades als GRAPO que ara estan a disposició de l'Audiència Nacional espanyola acusades de pertinença o col·laboració amb l'organització armada.

L'HOSPITALET DE LLOBREGAT // RESISTÈNCIA CONTRA EL DESALLOTJAMENT

L'Òpera continua activa i en alerta

Dues persones encadenades dins d'un bidó de ciment. Sota el contenidor de la dreta hi ha una tercera persona. Albert Garcia

☞ Lian de Montserrat
/baixllobregat@setmanaridirecta.info/

Des del diumenge 8 de juliol al migdia, un grup de persones va prendre els carrers Joan Prats i Francesc Moragues, adjacents al CSO l'Òpera, per evitar el desallotjament. Quatre persones es van encadenar a bidons plens de ciment, mentre que una altra s'estava sota d'un contenidor metàl·lic capgirat i tres més estaven penjades a la façana, mentre altres persones els donaven suport. Després de dos dies de resistència, però, es va abandonar la protesta al carrer.

Durant els dos dies diverses persones van estar al carrer, dormint o fent guàrdies, mentre d'altres s'hi anaven acostant per solidaritzar-se. Paral·lelament s'hi van organitzar activitats al carrer, com un passi de vídeos el diumenge a la nit o un concert el dilluns.

Durant els dos dies, diverses persones han estat al carrer, dormint o fent guàrdies

Dijous els Mossos d'Esquadra van fer arribar una notificació al jutjat que instrueix el cas del centre social per a suspendre'n el desallotjament. El motiu va ser la previsió d'aldarulls violents per part d'un grup d'unes cent cinquanta persones organitzades que podrien afectar la seu de l'Ajuntament (propera a l'Òpera).

Malgrat això, diumenge, sis dotacions d'antiavalots dels Mossos d'Esquadra romanien pels voltants del centre social, tot i que no van arribar a intervenir-hi. Diversos policies de paísà s'hi van estar passejant i també

Com que no havia passat res durant 48 hores, van decidir canviar d'estratègia i abandonar el carrer

van fer fotografies durant els dos dies. L'única intervenció que hi va haver va ser la de la policia municipal, que a la nit va manifestar la seva intenció de desallotjar el carrer. Però, tot i la presència de diversos efectius, a la fi no van actuar.

▶ La guàrdia urbana treu el material col·locat al carrer Dimarts al matí, però, la protesta ja s'havia acabat. Segons Marc Lacalle, que va participar en les mobilitzacions, com que durant dos dies no havia passat res van decidir canviar d'estratègia i abandonar el carrer. Hores després, la policia municipal iniciava les tasques per a treure tots els objectes que hi havia al carrer.

Ara mateix, segons Marc Lacalle, estan pendents que el jutjat de primera instància número 3 de l'Hospitalet dicti una altra ordre de desallotjament. Així mateix, tot i que de moment s'ha abandonat el carrer, continuaran les accions de protesta contra el desallotjament. ☞

Desallotgen Kan Mussol, okupada des de fa 10 anys

Porta d'accés al camí de Kan Mussol, bloquejat pels mossos.

Al set del matí del 5 de juliol, un contingent de set furgonetes dels Mossos d'Esquadra va desallotjar Kan Mussol. Els set okupants, entre ells, dos nens, no havien rebut cap notificació del jutjat de Rubí que porta la causa. Kan Mussol és una masia de Collserola que, després de trenta anys d'abandó, va ser okupada l'any 1997 per un col·lectiu de joves que la va rehabilitar i va recuperar-ne les terres per al cultiu. Deu anys després, l'han desallotjada amb una ordre judicial, que va exigir una caució de 7.000 euros als okupants implicats per poder tenir dret a defensa. El judici es va fer el 18 d'octubre de 2006 sense possibilitat de defensa ni d'interposar cap recurs. "La justícia, emparada en la Llei Hipotecària, defensa els rics: si no tens diners, no hi ha justícia", declaraven els afectats, a les portes del mas desallotjat.

Durant tres hores van poder recuperar les pertinences i, fins i tot, endur-se les gallines i collir les cebes

que encara creixien a un dels bancals cultivats. "Tenim carbassons i blat de moro que s'assecaran", va afirmar un dels residents.

La finca en qüestió es troba a una carena de la muntanya de Collserola, dins del parc natural i amb poques possibilitats legals de construir-hi res. Afirmen haver rehabilitat i mantingut durant una dècada el que antigament s'anomenava Can Mallol, de l'any 1660. "De no haver estat okupada, avui seria una muntanya de runes". L'autogestió i l'agroecologia no subvencionada i la conservació de la biodiversitat agrícola i silvestre han estat un dels objectius pràctics d'aquesta casa.

Un grup de veïns es van concentrar a la porta de la finca per mostrar el seu suport als desallotjats. Una de les furgonetes policials es va creuar a la carretera de Molins a Vallvidrera amb alguns dels concentrats, i va encerclar dos joves, un dels quals va rebre cops de porra que li van fer una ferida a la cella.

BANYOLES // ANTIGA FÀBRICA ABANDONADA

Desallotgen el centre social la Kurtida sense previ avís

Directa Girona

/girona@setmanaridirecta.info/

Una de les darreres cases okupades de Banyoles, la Kurtida, va ser desallotjada el passat 4 de juliol.

La Kurtida era un C.S.O.A. (Centre Social Okupat i Autogestionat) que utilitzava l'espai d'una antiga fàbrica de pells de la zona del Monestir de Banyoles. Va ser okupada a mitjans del novembre passat. Durant aquests mesos, s'hi han fet diversos concerts, tallers de circ, d'aikido o de guitarra, dins el projecte del casal cultural alternatiu. S'han fet unes jornades antipresons i diferents sopars i dinars que incloïen àpats vegetarians.

Va ser okupada a mitjans del mes de novembre de 2006

El desallotjament es va produir a primera hora del matí, amb quatre furgonetes antiavalots i dues patrulles. També hi va col·laborar la policia local per tallar el trànsit del carrer. Durant els caps de setmana és quan hi havia més gent a la casa okupada, però en el moment del desallotjament només hi havia un noi, que no va oposar resistència.

Segons informa l'advocat B. Salellas, la propietària va presentar un informe d'un arquitecte

Fàbrica de pells reconvertida en el centre social La Kurtida, després de ser desallotjada

tècnic (no pròpiament d'un arquitecte) per justificar que hi havia perill que s'esfondrés el sostre.

La propietària ja havia demanat a l'Ajuntament una declaració de ruïna de l'edifici, per fer constar el perill de que hi visqués algú, però l'Ajuntament no el va voler fer.

L'informe de l'arquitecte tècnic fa referència a uns cairats de fusta que hi ha al sostre d'una part de l'immoble. La finca té dues parts, una de més antiga, que té el sostre de fusta, i l'altra, més nova, que té el sostre d'uralita. La part que utilitzen els joves és la part del sostre d'uralita. Per

L'Ajuntament de Banyoles no va voler fer la declaració de ruïna de l'immoble

tant, el suposat perill d'esfondrament no els afectava.

Tot i així, el jutge va declarar com a mesura cautelar el desallotjament del Centre Social Okupat la Kurtida.

De moment hi ha quatre persones imputades, que durant el transcurs de la setmana passada van prendre declaració davant el jutge. En aquests moments, el cas encara es troba en la fase d'instrucció, pendent d'altres possibles imputacions i la presentació de recursos per part de la defensa i de la fiscalia.

Com expliquen en un comunicat difós per internet, la gent del CSOA La Kurtida preveu mobilitzacions a Banyoles en resposta a aquest desallotjament, i una possible propera ocupació d'una nau industrial. ☎

GIRONA // L'OBJECTIU ÉS LA CONSTRUCCIÓ D'UNA SOCIETAT MÉS HUMANA

Primera edició del Campus per la Pau a la Universitat de Girona

Directa Girona

/girona@setmanaridirecta.info/

Durant els dies 4, 5 i 6 de juliol a Girona es va fer la primera edició de les jornades del Campus per la Pau, organitzat per Justícia i Pau i l'Oficina de Cooperació per al Desenvolupament de la Universitat de Girona, amb l'objectiu de fer arribar els valors de la pau i la justícia social com a eines per a la construcció d'una societat més humana.

Ponències i taules rodones

D'aquesta manera, les ponències i taules rodones es van estructurar en tres jornades de reflexió. La primera va ser "El desenvolupament humà sostenible. Educació per la pau", en què es va fer evident que una de les causes de la violència i de la majoria de conflictes és la desigualtat social i la submissió econòmica entre països que imposa el sistema econòmic actual, que no afavoreix ni la

Debat amb Arcadi Oliveras, Paul Ríos, coordinador general de Lokarri, i Alec Reid, mediador en els processos de pau a Irlanda i al País Basc

cohesió social ni crear un ambient de pau i convivència. En aquesta primera part de ponències es va remarcar també la importància de l'educació per a la pau i de la implicació dels joves per fer aquest canvi de conscienciació. En la segona jornada,

"L'entesa mútua dels pobles. Processos de pau", es va parlar de l'impacte del terrorisme –sobretot del d'estat– en el món globalitzat i es va centrar en la importància dels processos de pau. Es va parlar del procés de pau al País Basc, amb la presència destacada d'Arcadi Oliveras, president de Justícia i Pau de Barcelona; Paul Ríos, coordinador general de Lokarri, i Alec Reid, mediador en els processos de pau a Irlanda i al País Basc. Ríos creu que el fet que hi hagi unes negociacions pel procés de pau al País Basc fa que el conflicte s'entengui com a polític i és optimista respecte al procés si es reprenen les negociacions, però va ser crític tant amb el paper del govern espanyol –que va cedir a les pressions contràries al procés del PP i de sectors interns del PSOE i no va accedir a portar a terme una mesura com l'acostament de presos per tirar endavant el procés– com amb l'estira-i-arrotonsa (sense arribar a cap resolució) a què van

conduir les negociacions les parts implicades en el procés. Pel que fa a les propostes de Lokarri, Ríos va comentar que "es vol fer una consulta popular per posar fi a la violència i iniciar un procés de diàleg sense exclusions per establir un acord per a un nou marc de convivència". En l'última jornada, titulada "La renovació de la democràcia", es va apostar per la cultura i les polítiques a favor del foment de la pau i es va remarcar la importància dels mitjans de comunicació a l'hora d'influir en la visió del món i en la necessitat d'ajudar a adoptar una visió crítica i crear una conscienciació a favor de la pau.

L'organització va valorar de manera positiva la primera edició de les jornades, tant pel que fa a la participació com a la dinàmica de les ponències i pensa donar continuïtat al campus. Per contactar-hi i obtenir més informació podeu entrar a la pàgina web www.udg.edu/cooperacio. ☎

VILADECANS // ESPECULACIÓ

'Salvem Oliveretes' recorda al consistori l'agressió al medi

Oriol Matadepera

/baixllobregat@setmanaridirecta.info/

La Plataforma Salvem Oliveretes de Viladecans (Baix Llobregat) ha fet arribar a cadascun dels regidors de l'ajuntament que formen part del nou ple municipal una carta on els recorden que troben desencertat urbanitzar la zona del Torrent fondo. Amb el pla de Llevant, l'anterior govern (PSC i ICV-EUiA), amb el suport del PP es va posar d'acord amb l'Institut Català del Sòl (Incasol) per a urbanitzar un nou barri a la falda de la muntanya de Sant Ramon i promoure la construcció de 2.377 habitatges en aquell espai natural. Juntament amb aquesta carta, on la plataforma crida a fomentar la participació ciutadana i el diàleg respecte el megaprojecte, s'adjunta un DVD que recull els dos documentals que han fet per sensibilitzar la població respecte el que consideren la pèrdua patrimonial, lúdica i natural que representaria la destrucció de la zona agrícola-forestal d'Oliveretes. A part, la tramitació d'aquest projecte va començar ara fa tres anys, moment en que també es va crear la Plataforma Salvem Oliveretes, que ha fet el seguiment del desenvolupament de l'aprovació del planejament urbanístic. Des de llavors, aquest grup de veïns, veïnes i entitats de Viladecans ha organitzat 25 jornades, xerrades, caminades o accions per difondre l'agressió d'un projecte batejat com a Ecobarri que es vol fer en camps de garrofers, alzines i roures centenaris on es troben tres torrenteres mediterrànies.

BELLATERRA // TERRITORI

Manifest contra la via interpolar entre Sabadell i Sant Cugat

Redacció Directa

/redaccio@setmanaridirecta.info/

Sis entitats de Cerdanyola del Vallès van signar el 2 de juliol un manifest crític contra el projecte de construcció d'una carretera entre Sant Cugat i Sabadell que afectaria de ple el municipi de Cerdanyola. De fet, la carretera, que aniria en paral·lel a l'actual autopista AP7, segregaria el nucli urbà de Bellaterra de la resta del territori municipal. Segons denunciï el manifest, la seva construcció provocaria la desaparició d'indrets d'alt valor ecològic i paisatgístic. L'efecte més greu seria la intersecció sobre la Via Verda, el corredor biològic entre Collserola i Sant Llorenç del Munt. Signen el text l'associació Bellaterra contra el vial interpolar, Bellaterra Natura, Unió de veïns de Bellaterra, Associació de veïns del Turó de Sant Pau, Associació de veïns de Can Domènec i Camí Verd del Vallès.

Dones musulmanes i hindús trascendeixen les diferències culturals quan es produeix la trobada a través de la música. Treballen juntes deixant les diferències a un costat i són les dones hindús les que pugen a l'escenari, a

DIL MASTANA amb el ritme al cor

TEXT:
Jordi Vidal
FOTOGRAFIA:
Laura Hernández
+INFO:
myspace/dilmastana

Si tenir "duende" i cantar "jondo" no són atributs exclusius del flamenc, aquestes són sens dubte dues característiques compartides pels membres de Dil Mastana. Com el nom de la banda indica –Dil vol dir "cor" i Mastana "conexió amb el tot que t'envolta", la música d'aquest quartet del Rajasthan no és només un espectacle de sons i melodies sinó que es converteix en una experiència espiritual tant pels que l'executen com pels qui poden compartir-la una estona. Els Dil Mastana són membres de la família Khan i pertanyen a la casta sufí dels langa, que gaudeix d'una històrica inclinació per la música. Expliquen que

Grabació del seu darrer cd en un estudi de Barcelona

Festa a la carpa dels gitanos de la Mina, Barcelona

Jodhpur

Viatgen amb poc equipatge, molt color i una barreja de serenitat i força incontenible

Sikander i Raisha amb el seu fill Sokat. Viuen a Baranawa, un petit poble situat al desert del Thar

han fet música tota la seva vida i que mai han fet ni s'han plantejat fer una altra cosa que no fós música. Ja des de ben petits estan educats pels adults per a relacionar-se amb els instruments i adquirir coneixements musicals. Aquests coneixements són el que els ha portat a molts racons de món, entre ells la Península Ibèrica, on han tocat amb músics com Miguel Poveda o Duquende. Aquí han sentit una connexió molt forta amb la cultura gitana –de la qual ells també en formen part-, i els ha commogut la profunditat del “cante” flamenc. Consideren la música com un regal de Déu, regal que cuiden i practiquen per apropar-se

a ell i al món que els envolta. Lluny de màrketings i parafarnàlies interculturals, aquests rajastanesos ofereixen mirades profundes i somriures calmats com a portes de presentació d'una realitat, la seva, que comparteixen de tu a tu amb qui es troben pel camí, amb respecte i sense complexes.

Aquest mes de juliol, Dil Mastana han abandonat momentàniament casa seva, al cor del desert del Thar, al nord de l'Índia, per instal·lar-se a Barcelona i enregistrar un nou treball i oferir algunes actuacions. El proper 14 de juliol, Dil Mastana actuarà a la rambla del raval dins del festival “La alegria del Barrio”.

Trobada gitana a Barcelona: alegria, curiositat i connexió per tot arreu

Concert a Barcelona. Entre el cant i l'encant

GIRONA // PROTESTA
Reclamen que s'arxivi la causa oberta contra Núria Pòrtulas

Directa Girona
 /girona@setmanaridirecta.info/

Una trentena de persones van reclamar el dia 9 de juliol, a Girona, l'arxiu definitiu de la causa oberta a la jove veïna de Sarrià de Ter Núria Pòrtulas, i van denunciar les mentides dites pel secretari general d'Interior, Relacions Institucionals i Participació de la Generalitat de Catalunya, i destacat dirigent d'ICV a les comarques gironines, Joan Boada. Els manifestants van desplegar una pancarta en demanda de l'arxiu definitiu de la causa oberta contra Núria Pòrtulas, acusada de suposada pertinença a organització armada i en llibertat sota fiança de 15.000 euros després de romandre més de tres mesos empresonada a la presó madrilenya de Soto del Real, i van fer sentir

Van fer sentir el seu malestar a Joan Boada per les mentides llançades contra la jove

el seu malestar al mateix Boada per les mentides llançades contra la jove i el cas aprofitant la seva presència a Girona per presentar el llibre *El moviment per la pau a Catalunya: Passat, Present i Futur*, al centre cultural La Mercè de la ciutat. Tot i que es tractava de la presentació d'un llibre sobre la pau, es va prohibir als manifestants l'accés a la sala. Així, la trentena de persones que es van congregar al centre cultural per manifestar el seu malestar pel cas de la jove de Sarrià de Ter només van poder expressar el seu malestar pel comportament del representant de la Generalitat a la seva arribada al centre cultural, ja que després, un important dispositiu de seguretat els va prohibir l'accés a la sala on es feia l'acte. Tot i això, els membres de la Plataforma Núria Llibertat van romandre al claustre del centre cultural fins a la sortida de Boada, per traslladar-li de nou el seu malestar i la seva demanda d'arxiu del cas. Núria Pòrtulas, que a més de trobar-se sota fiança ha de comparèixer diàriament davant els jutjats de Girona, va ser detinguda el 7 de febrer passat en una operació dels Mossos d'Esquadra, dependents de la Conselleria d'Interior, que té com a titular el dirigent d'ICV, Joan Saura, acusada de suposada pertinença a organització armada. Aquesta no és l'única mobilització que es farà aquest mes de juliol per reclamar l'arxiu definitiu de la causa oberta a Núria Pòrtulas. Per a dissabte vinent, dia 14 de juliol, s'ha convocat una manifestació a Girona. ☎

BARCELONA // UN MILIÓ D'EUROS PER UTILITZAR LA CIUTAT COM A PLATÓ
Hereu finança Woody Allen per incentivar una bona imatge de la ciutat

Jesús Rodríguez
 /redaccio@setmanaridirecta.info/

L'escenari de la primera gravació elegit pel cineasta nord-americà no podia ser més apropiat. Woody Allen va escollir el passat 9 de juliol el passeig Joan de Borbó com a punt de partida del seu nou film, que es gravarà a Barcelona, Astúries i Nova York. El mateix indret on fa poques

El cineasta novaiorquès no deixa d'insistir que donarà la 'seva visió' de la ciutat, com ja va fer de Manhattan

setmanes es desencadenava el desallotjament policial del projecte social i cultural de 'Miles de Viviendas'. Cal no oblidar que el barri de la Barceloneta es troba immers dins un procés de revalorització del sòl i, segons denunciïn des de la Plataforma en Defensa de la Barceloneta, això comportarà un augment del preu dels habitatges i dels lloguers.

L'expulsió del veïnat més precari serà la primera repercussió de tot plegat. Segons la Plataforma i l'Associació de Veïns i Veïnes de l'Òstia, el Pla dels Ascensors defensat pel consistori d'Hereu tan sols és un

Plató de gravació de l'equip de W. Allen a un restaurant del barri de La Barceloneta.

Unai

mecanisme de maquillatge de tot aquest procés. La pel·lícula del novaiorquès pot accelerar la transformació.

Una 'visió' de Barcelona Allen no deixa d'insistir que donarà la 'seva visió' de Barcelona, tal i com ja va fer amb Manhattan. Per tal d'incentivar aquesta visió, l'ajuntament liderat per Jordi Hereu ja ha fet sucoses aportacions a la productora Mediapro i a l'equip del famós cineasta. El consistori, a través de l'empresa Barcelona Emprèn ha

desemborsat un milió d'euros, als que cal sumar-n'hi 350.000 que ha aportat el Departament d'Innovació, Universitats i Empresa, gestionat per Josep Huguet (ERC). Caldrà esperar a veure quin finançament, també de consideració, arribarà des del Departament de Cultura. Segons ha declarat l'alcalde de Barcelona, aquests diners "són una inversió que tard o d'hora recaurà en la ciutat. També va ser una inversió el viatge que l'equip de govern del tripartit anterior va fer a Nova York per tal de trobar-se amb Allen i

aconseguir entre altres coses que la paraula Barcelona sortís al títol de la pel·lícula. Les despeses d'aquell viatge encara no s'han fet públiques. Està previst que la gravació s'allargui durant els mesos de juliol i agost, i pugui incloure escenaris com el parc Güell, els entorns de la Sagrada Família o la muntanya de Montjuïc. L'equip que envolta la gravació és de grans dimensions, i inclou camerinos, estilisme, maquillatge, tècnics, serveis de caterings, equips de seguretat, i un enorme núvol de periodistes. ☎

Arnau Bach

Despullades per la llibertat d'informació

Sis persones van despullar-se el dissabte 7 de juliol a migdia a la Rambla de Barcelona per denunciar la situació que està patint el fotògraf Albert Garcia. L'acció es va dur a terme amb el suport d'una trentena de persones que repartien octavilles i van muntar una cadena al voltant del quadrilàter on es desenvolupava la protesta. El fotògraf de Sants està pendent d'un judici per al 12 de juliol, dia en què s'ha con-

vocat una concentració a les portes dels jutjats del passeig Lluís Companys de Barcelona. Durant una convocatòria de premsa a la seu de la FAVB el 9 de juliol, la seva advocada i un representant del Grup de Periodistes Ramon Barnils van expressar que el judici contra el jove -basat en una empremta seva trobada en una octavilla repartida durant una acció a la seu d'una promotora immobiliària- és un atemptat a la llibertat d'expressió i d'informació. ☎

ALCORA // DISJUNTIVA ENTRE ELS LLOCS DE TREBALL I LA SALUT

Al 'triangle de la ceràmica' es dobla el percentatge de càncers de pulmó

Guillem Sánchez i Barrull
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Les poblacions de l'Alcora, Onda i Vilareal, a les comarques de l'Alcalatén i la Plana, s'hi concentra el major nucli d'indústries ceràmiques del sud d'Europa. Hi destaquen marques conegudes com Porcelanosa o Pamesa, però hi ha desenes d'empreses. Això ha convertit Castelló en la demarcació amb menys atur de tot l'Estat espanyol, però també ha disparat les malalties respiratòries i els casos de càncer entre la població.

El paisatge a l'Alcora visualitza clarament aquesta situació: les fàbriques –en un laberint de rotondes i naus industrials– es repeteixen en una sèrie inacabable i repetitiva fins a la confusió.

Abans, assegura la gent, els núvols de pols podien arribar a "tapar el poble completament". Qui explica això és Toni Albert, històric membre de la Plataforma Ciutadana "No a la Contaminació" i, encara avui, implicat en les lluites contra el fenomen a nivell comarcal.

Als anys 90 es multiplica l'activitat industrial i la zona serà coneguda com el "triangle de la ceràmica"

Encara que la tradició taulellera (rajoles) es remunta a uns 30 anys enrere, és a la dècada dels 90 quan es multiplica l'activitat industrial i la zona comença a ser coneguda com el "triangle de la ceràmica". Però el creixement exponencial en la producció de rajoles va significar també un augment d'algunes malalties, sobretot respiratòries i tumors. Albert, que té una afecció respiratòria crònica, assegura que les emissions de pols, metalls pesats i arsènic produïdes per les empreses de ceràmica i esmalt són les causants d'aquestes epidèmies.

En Toni Albert es dedicava a mesurar la qualitat de l'aire i a fotografiar els fums de les fàbriques i després explicava els resultats de les investigacions als seus veïns. La sala d'espera del Centre de Salut era un bon lloc per discutir-ho, sobretot l'àrea de pediatria, ja que pràcticament tots els nens patien problemes com al·lèrgies, asmes o bronquitis: "fins als tres o quatre anys tot els xiquets, fins que s'hi adapten", explica. En aquella època era normal que els infants passessin per sessions diàries de màscara d'aire, fins a vint minuts

Paisatge de les taulelleres a l'Alcora

Natalia Ramos

cada tarda: "moltes famílies en vàrem acabar comprant una i la teníem a casa", explica Cristina Blasco, presidenta de l'AMPA del Col·legi Grangel Mascarós.

Les fotografies dels nens amb la màscara van ser una de les icones del moviment i va ser arran d'aquestes converses a l'ambulatori quan es van decidir a redactar una carta i enviar-la a l'Ajuntament per exigir mesures concretes.

Autorganització veïnal

A partir de l'any 2000 es constitueix la Plataforma Ciutadana, amb la participació de quasi totes les associacions i entitats de l'Alcora, a més de moltes persones a títol individual. Les assemblees són multitudinàries i, tot i l'oposició de l'alcalde de l'època, s'aconsegueix fer de la contaminació el centre del debat polític.

L'ajuntament del PP i els industrials locals intenten, per tots els mitjans, desacreditar la Plataforma, acusant-la "de fer perillar els llocs de treball i el desenvolupament de l'Alcora". Blasco narra que "ens van dir que volíem destruir l'Alcora. Nosaltres som de l'Alcora, no la volem matar, però tampoc morir nosaltres". Els intents de fer callar el moviment

Les fotografies dels nens amb la màscara d'oxigen van ser una de les icones del moviment

veïnal van incloure l'enviament d'un notari i d'uns advocats de la Conselleria d'Ensenyament valenciana a les escoles dels pobles per a "garantir que no s'hi feia propa-

ganda política". "Com a AMPA podem informar de tot als pares i mares dels xiquets, excepte de la contaminació. Ens veiem obligats a donar els papers al carrer", recorda Blasco.

Es va celebrar una manifestació d'unes 2.000 persones en un poble de gairebé 9.000

Finalment, el Centre Superior d'Investigacions Científiques (CSIC) i el Departament de Química Orgànica i Inorgànica de la Universitat Jaume I (UJI) van fer diferents estudis per conèixer els nivells de contaminació i les afectacions d'aquesta a la salut pública.

Les medicions van ser demolidores i es va fer públic que l'aire de l'Alcora acumula quasi el triple de partícules fines en suspensió (pols) del que és normal, entre set i vint vegades més de metalls pesats com el cadmi, el crom o el plom i fins a dinou vegades més la concentració "natural" d'arsènic. Els estudis, a més, certifiquen el que al poble ja es temien: els casos de càncer de pulmó han crescut en paral·lel a l'activitat industrial i la comarca dobla en número de morts la mitjana autonòmica. És llavors quan es va rebatejar la comarca amb el nom de "el triangle de la mort".

Tot i això, la indústria ceràmica afirma –fins a dia d'avui– que "encara que les frites ceràmiques continguin substàncies químiques, no han de considerar-se productes ni molt tòxics, ni tòxics, ni nocius". Es remeten a un

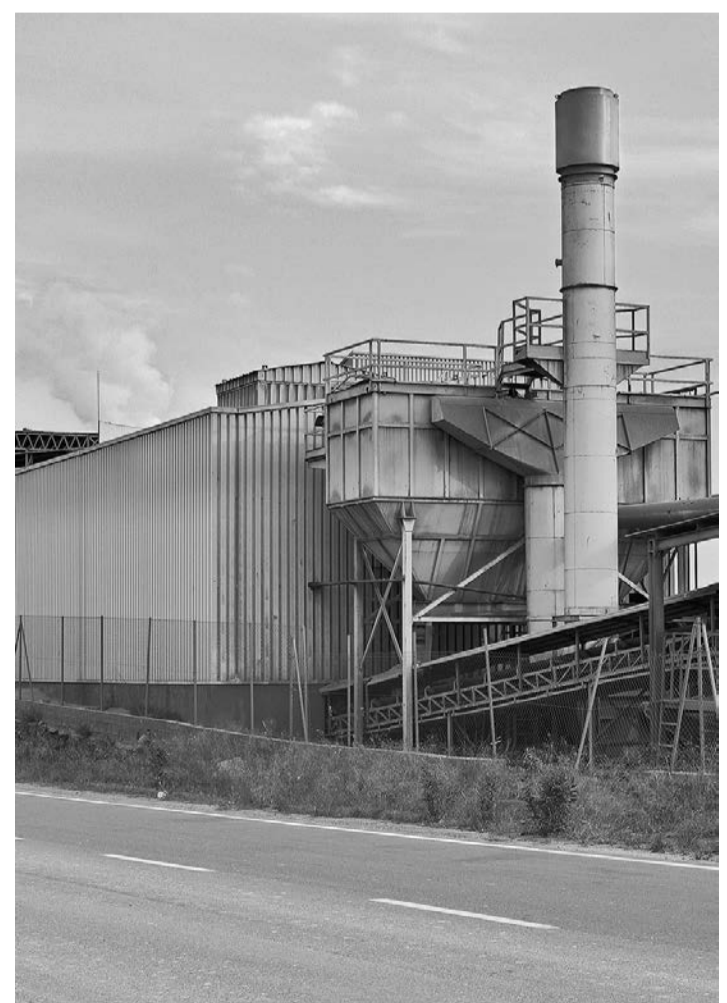
estudi de la UJI encarregat per l'Associació Espanyola de Fabricants de Frites i Ceràmiques.

Plataforma. Però el desencant no va trigar en arribar. Toni Albert, que va ser contractat pel nou equip com a assessor mediambiental, no va estar més de tres mesos al càrrec i acusa el nou consistori de "cedir a les pressions del lobby de la ceràmica i del PSOE central".

L'oposició tancada de l'alcalde li va costar el càrrec i a les eleccions del 2003 va guanyar el PSPV

Albert també critica els mesuraments de la qualitat de l'aire contractats per l'Ajuntament a l'UJI, que assegura que estan "trucats". Si bé és cert que la contaminació ja no és tan espectacular –han desaparegut els immensos núvols de pols–, també ho és que el problema persisteix.

Sobre la veracitat de les dades que ofereix el consistori, l'únic que la DIRECTA ha pogut comprovar és que l'equip de l'UJI que fa l'estudi té "un contracte de confidencialitat amb l'Ajuntament", que li impedeix divulgar els resultats. A l'Ajuntament es limiten a remetre's a les dades que publiquen a la seva web sense voler respondre cap més pregunta. ☹

Taulellera de la carretera antiga de l'Alcora

Natalia Ramos

Roda el món

/internacional@setmanaridirecta.info/

NICARAGUA // EL GOVERN PACTA AMB UNIÓN FENOSA CONTROLAR LA CRISI ENERGÈTICA

Un país a les fosques

Mariona Ortiz
/Managua/

L'Assemblea Nacional de Nicaragua va aprovar el dijous 28 de juny una reforma d'urgència de la Llei d'Estabilitat Energètica presentada pel president del país, Daniel Ortega. La llei es va fer per solucionar de forma transitòria la crisi que viu el país. D'una banda, la mesura congela temporalment l'augment de les tarifes d'electricitat, un cost que serà subsidiat per part de l'Estat, i vol controlar així les protestes creixents de la població. D'altra banda, la reforma autoritza les empreses distribuïdores d'Unión Fenosa (Disnorte i Dissur) a convertir-se en generadores d'energia, contravenint la Llei de la Indústria Elèctrica, que prohibeix que "un mateix agent intervengui en dues activitats de la indústria", és a dir que el distribuïdor no pot ser generador transmissor.

L'aprovació de la reforma de llei ha anat seguida d'un acord entre Unión Fenosa i el govern sandinista, signat el dia següent a Madrid i sota pressió del govern espanyol, que ha defensat en tot moment els interessos de la transnacional i ha amenaçat el govern nicaragüenc amb retallar l'ajuda al desenvolupament. Amb els acords, Unión Fenosa es compromet a no cessar a Nicaragua els seus serveis durant els propers tres anys i a invertir en la millora, ampliació i qualitat del servei de distribució elèctrica.

L'aprovació de la llei ha anat seguida d'un acord entre Unión Fenosa i el govern sandinista, sota pressió del govern espanyol

L'executiu nicaragüenc busca aguantar el sector elèctric durant un any, que és el termini necessari per construir un nou parc generador d'energia, amb el qual s'obtin- dran 120 megawatts més i es podrà pal·liar la crisi durant el 2008. Caldrà veure el compliment dels compromisos per part de l'empresa, ja que precisament per negar-se a tramitar i resoldre reclamacions de serveis, l'entitat de Defensa del Consumidor va multar Unión Fenosa l'11 de juny passat amb una sanció de 2,4 milions de dòlars, multa que li ha estat perdonada.

Protestes a Managua

Mariona Ortiz

“La irresponsabilitat social d'Unión Fenosa” i la revolta als barris populars

La campanya “La irresponsabilitat social d'Unión Fenosa” va arrencar el 2006 arrel de la crisi que estaven provocant els talls de subministrament elèctric, de fins a dotze hores, i que encara continuen. Els talls de llum generen greus problemes a Nicaragua i són especialment preocupants quan afecten hospitals, escoles i l'abastiment d'aigua potable. Els barris pobres, que no tenen generadors casolans, són els més afectats. És on les protestes han estat més contundents i reiterades du-

rant els últims mesos. En algunes zones de la perifèria de Managua els veïns estan patint talls d'energia sense previ avís de fins a sis dies consecutius.

La campanya, promoguda per organitzacions nicaragüenques i de l'Estat espanyol, responsabilitza l'empresa de greus impactes ambientals i vulneracions dels drets humans a Colòmbia, Costa Rica, Guatemala i Nicaragua. En un manifest de l'octubre passat, la seixantena d'entitats adherides interpel·laven els governs nicaragüenc i espanyol i l'empresa. De-

demanaven a Unión Fenosa que subsanés la situació i abandonés Nicaragua renunciant a indemnitzacions. Al govern espanyol li van demanar que no defensés els interessos de l'empresa –ja que anaven en contra de l'ajuda al desenvolupament que proporciona a Nicaragua– i al nicaragüenc (en aquell moment presidit per Enrique Bolaños) que deixés de tractar Unión Fenosa com si fos un negoci propi i no la subvencionés amb diners públics.

- ▶ **NOMÉS L'ANY 2005, L'ESTAT VA PAGAR A LES EMPRESSES DISTRIBUÏDORES D'ELECTRICITAT MÉS DE 40 MILIONS DE DÒLARS PER EVITAR L'INCREMENT DE LA TARIFA ELÈCTRICA.**
- ▶ **ELS TALLS DE SUBMINISTRAMENT D'ENERGIA ELÈCTRICA DUREN FINS A DOTZE HORES I AFECTEN UN TERÇ DELS USUARIS DEL SERVEI.**
- ▶ **EL MINISTERI DE SALUT NICARAGÜENC HA TINGUT PÈRDUES SUPERIORS A 400.000 DÒLARS DEGUDES ALS TALLS DE LLUM INESPERATS I TEM QUE RESSORGEIXIN EPIDÈMIES PER CULPA DE LA FALTA D'ÀGUA EN ALGUNES ZONES DE LA CAPITAL.**
- ▶ **UNIÓN FENOSA HA AUGMENTAT LA FACTURA ELÈCTRICA DELS NICARAGÜENCOS UN 110% EN ELS DARRERS SIS ANYS.**
- ▶ **LA TRANSNACIONAL VA AUGMENTAR UN 41,4% ELS SEUS BENEFICIS D'EXPLOTACIÓ L'ANY 2006, AMB UN TOTAL DE 1.307 MILIONS D'EUROS. MALGRAT TOT, L'EMPRESA DIU QUE NO HI HA LLUM A NICARAGUA PERQUÈ PERDEN DINERS.**

Canvi d'actitud

Amb aquestes mesures, Ortega sembla canviar de parer radicalment vers l'empresa espanyola, a qui havia acusat fa uns mesos de ser la responsable dels talls de llum continuats i del racionament d'energia que patia el país. Fins i tot, a principis d'any i just després d'arribar a la presidència, havia amenaçat Unión Fenosa amb suspendre-li la concessió, mesura que demanava la Xarxa Nacional de Defensa dels Consumidors. En el transcurs d'una marxa anual en commemoració de la sortida de la capital dels

combatents sandinistes (el 27 de juny de 1979 i després de vint dies de setge) Ortega va dirigir-se a la població per explicar els acords amb la transnacional espanyola. Dirigint-se a la multitud, va dir-los: “Què pensen vostès d'Unión Fenosa?” pregunta a la qual la gent va respondre cridant: “Que marxil! Que marxil!”

El president, però, va justificar els acords explicant que l'Estat té un contracte amb Unión Fenosa i, si la fan fora, li haurien de pagar 200 milions de dòlars. “Perquè aquests tribunals internacionals estan fets per afavorir els transna-

cionals i no per afavorir els pobles”, va afegir l'històric comandant. “Si fos per nosaltres, l'empresa ja hauria marxat del país”. De moment, l'acord entre ambdues parts només és un memoràndum d'intencions, que s'ha de convertir en un futur Protocol d'Entesa durant el mes de juliol.

No obstant això, la crisi no es dona per solucionada i calen plans a llarg termini. Es calcula que el dèficit actual de Nicaragua és aproximadament d'uns 110 megawatts, un 14% de la demanda. Per eixugar-lo, el govern diu que ja té acords amb Veneçuela, Iran i Cuba

amb l'ajuda dels quals preveu construir “plantes hidroelèctriques petites, que no perjudiquin el medi ambient ni la població, plantes geotèrmiques, eòliques, panells solars i plantes que utilitzen fusta de creixement ràpid”.

Un monopoli fraudulent

Unión Fenosa va arribar a Nicaragua el 1987 per realitzar una auditoria dels sistemes informàtics a l'empresa estatal ENEL. Posteriorment, l'Assemblea Nacional (amb el vot a favor de tots els diputats, liberals i sandinistes) va aprovar la reforma de la Llei d'Energia, que afavoria la privatització de la distribució. L'any 2000 es va privatitzar el servei i, malgrat que només va concursar Unión Fenosa i s'hauria d'haver declarat desert per aquest motiu, l'empresa va guanyar. Per només 115 milions de dòlars, l'estat nicaragüenc va vendre a Unión Fenosa tota la xarxa d'energia del país i els seus actius.

El president va justificar els acords explicant que si la fan fora, li haurien de pagar 200 milions de dòlars

L'empresa fa servir, per la distribució energètica, xarxes elèctriques dels anys 40 i 50, completament obsoletes, i que causen pèrdues tècniques de fins un 33% per fuites d'energia. Això ha fet augmentar la factura petrolera del país sense que l'empresa ho millorés. L'única inversió de la transnacional ha estat en els equips de medicació, que cobren posteriorment als usuaris i, per tant, no poden comptar-se realment com a tal. Segons dades del Banc Mundial, Unión Fenosa afegeix un 61% al cost de la generació, el que significa la factura d'electricitat més elevada de Centreamèrica, justament en el país més pobre.

Però, a més, l'empresa aplica càrrecs extres a la facturació, com un 30% per les fugues d'energia (que no són responsabilitat del consumidor) un 5% per l'enllumenat públic (que en molts barris no existeix) o l'impost municipal que les empreses han de pagar als ajuntaments. D'altra banda, l'alteració de les factures –que no es correspon al consum real– ha generat reclamacions massives dels usuaris, que l'empresa no s'ha dignat a respondre. ☉

MÓN // RODRIGO RATO PLEGA COM A PRESIDENT DEL FONS MONETARI INTERNACIONAL

La història es repeteix

◉ Damien Millet i
Eric Toussaint (CATDM)
/París/

Al contrari del penós episodi Wolfowitz, (prolongat per la intenció de l'exnúmero dos del Pentàgon, descobert en flagrant delictes de nepotisme, d'enganxar-se a la seva poltrona de president del Banc Mundial); la dimissió del director general del Fons Monetari Internacional (FMI), Rodrigo Rato, dos anys abans d'esgotar el seu mandat, constitueix una sorpresa. D'altra banda, el seu nomenament el 2004 també va ser-ho, només uns dies després de la derrota electoral del govern de José María Aznar, al qual Rato pertanyia. Com si el rebuig popular pogués obrir les portes de la direcció d'una de les institucions multilaterals més importants.

Diversos expedients plantegen greus maldecaps a una institució que travessa una greu crisi de legitimitat

Decididament, aquest càrrec s'assembla cada cop més a una butaca expulsable que el mateix pilot no dubta d'accionar. Ja al 2004, l'alemany Horst Köhler va sorprendre al món econòmic en presentar la dimissió al seu càrrec del FMI per assumir la presidència de la República Federal d'Alemanya. Al 2000, la marxa del francès Michel Camdessus va ser, més aviat, la conseqüència de la greu crisi del sud-est asiàtic; cal recordar que l'acció del FMI, que havia anat a ajudar els creditors que havien fet inversions arriscades, imposant mesures econòmiques que van portar a l'atur més de vint milions de persones, era fortament qüestionada.

No comentarem les raons personals avançades per Rodrigo Rato per justificar la seva marxa, anunciada per a la propera tardor. Però ens veiem obligats a constatar que diversos expedients delicats per al FMI plantegen, actualment, greus maldecaps a una institució que travessa, d'altra banda, una greu crisi de legitimitat.

D. Doily

► **Crisi interna**
La reforma de les quotes-informe s'enfonsa. Segons el projecte preparat per Rodrigo Rato, quatre països (Xina, Turquia, Mèxic i Corea del Sud) han d'augmentar la seva quota-part algunes dècimes, al conjunt del FMI. Encara que això no pugui modificar realment la relació de forces, actualment favorable a les grans potències, el projecte no avança.

Aquest model econòmic ha fracassat, perquè és on es desenvolupa el deute, la pobresa i la corrupció

El qüestionament del FMI augmenta. Els moviments altermundialistes, com el CADTM (Comitè per a l'Anul·lació del Deute del Tercer Món), reclamen des de

fa anys la seva abolició i la seva substitució per una institució amb objectius radicalment diferents, centrada en la garantia dels drets humans fonamentals. I cada vegada més governs tracten de desempallegar-se de l'opressiva tutela del FMI. Veneçuela va anunciar l'abril passat que se'n retirava. Al desembre del 2005, Brasil i Argentina van pagar d'una sola vegada tot el que li devien. Altres països, com Indonèsia, les Filipines o l'Uruguai, van seguir aquesta via, amb la qual cosa van privar el Fons dels seus principals clients.

Això té conseqüències en el finançament del FMI, ja que un pagament anticipat implica una gran disminució dels interessos a cobrar. És per això que al gener de 2007 un comitè d'experts encarregat d'estudiar la qüestió va recomanar la venda de 400 tones d'or del FMI (d'un total superior a les 3.200). Però els Estats Units s'hi van negar. Així, una reunió prevista per resoldre la qüestió acaba de ser posposada durant un mes, aportant la prova de què, en aquest àmbit, les coses tampoc van bé.

A petició dels EUA, nerviosos perquè el iuan està subavaluat –el

que afavoreix les exportacions xineses i augmenta el dèficit comercial dels Estats Units– el FMI acaba de sumar una nova corda al seu arc, que es troba en un estat lamentable: la vigilància dels tipus de canvi de divises. Però els dirigents xinesos no segueixen les recomanacions i s'enfurismen amb el FMI, precisament acusat de ser un instrument a mans del govern Bush.

Veneçuela va anunciar l'abril passat que se'n retirava. El Brasil i l'Argentina van pagar d'una sola vegada tot el que li devien

► **Un model més qüestionat**
Actualment hi ha un risc molt gran que es repeteixi la mateixa cançó: els dirigents europeus van acceptar la substitució de Paul Wolfowitz per Robert Zoellick a la direcció del Banc Mundial a canvi de la garantia que Europa podrà continuar nomenant al director del FMI. Com és possible que aquest sistema inadmisible de doble cooptació entre Europa i els Estats Units pugui persistir encara?

El destí és a vegades cruel aquests primers dies d'estiu del 2007: el director general del FMI dimiteix, mentre que el nou president del Banc Mundial és a punt d'assumir el seu càrrec, visibilitzant dues institucions que han perdut el nord, més preocupades per elles mateixes que pels assumptes del món. Alhora, sis països de Llatinoamèrica (Vene-

çuela, Argentina, Bolívia, Equador, Brasil i Paraguai) llancen el Banc del Sud, encarregat de promoure a escala regional una lògica radicalment diferent de la –particularment brutal i mortífera– imposada pel FMI i el Banc Mundial des de fa dècades.

El mateix dia, l'informe sobre la riquesa al món, publicat per les societats Merrill Lynch i Cap Gemini, mostra que el nombre de milionaris en dòlars al món va créixer fins a nou milions i mig de persones, un augment del 8,3% en un any. El patrimoni acumulat d'aquesta gent supera els 37 bilions de dòlars, és a dir, més de dotze vegades el deute extern de tots els països en desenvolupament. Al mateix temps, les poblacions pobres s'enfonsen en la misèria, particularment fragilitzades pel fort augment del preu dels cereals als mercats mundials. La producció cerealística –i en concret la del blat de moro– es dirigeix cada vegada més cap a la fabricació d'agrocombustibles per als països més industrialitzats, el que comporta el risc de produir crisis alimentàries greus en els països del Sud d'aquí a pocs mesos.

Cada cop més gent creu que cal acabar amb aquest model econòmic que només té èxit en fer més rics als rics i més poderosos als poderosos. I, tot fa pensar que aquest model econòmic ha fracassat, perquè és el terreny on es desenvolupa el deute, la pobresa i la corrupció.

De la mateixa manera que el Banc Mundial, el FMI va ser un dels principals promotors i suportadors d'una pesada càrrega de responsabilitat. El vaixell coboteja perillosament. L'any 2007 és ja un *annus horribilis* per als partidaris de la mundialització neoliberal. Les mobilitzacions populars a tot el món podran fer els propers anys més terribles encara. ◉

B. Deutsch / ZNet Cartoons

anticapitalisme
alternatives
contrainformació
solidaritat

illacrua

la revista alternativa
dels Països Catalans

www.illacrua.net

AUTONOMIA DE L'ESPECTACLE scc/

LA COOPERATIVA

So i llums

autonomia@autonomiadespectacle.com

AUTONOMIA DE L'ESPECTACLE scc/

RADIO P.I.C.A.

www.radiopica.net

La Maria de Valls
grow-shop
Tot per el cultiu del cannabis

C/ Forn Nou, 26
43800 Valls (Tarragona)
Telèfon: 977 608 329
lamariadevalls@hotmail.com
www.lamariadevalls.com

Observatori dels mitjans

/observatorimitjans@setmanaridirecta.info/

El Partit Popular d'Ontinyent substitueix les emissions d'Info TV pel canal EuroSport

Enric Borràs Abelló

El Partit Popular d'Ontinyent, que governa l'ajuntament amb un 40% dels vots després de les últimes eleccions municipals, ha tallat les emissions d'Info TV que es feien a través de la televisió municipal (TVO). El títol del comunicat de premsa de l'Ajuntament diu literalment "TVO deixa d'emetre el canal Info TV i aposta per la pluralitat informativa en connectar amb EuroSport". Info TV és un canal de televisió propi del País Valencià, en català i que s'autodefinix progressista, valencianista i plural. Com bé diuen els seus responsables, té una forta càrrega política i dona veu més enllà del Partit Popular. Ara però, després que ja es quedés fora de les llicències de Televisió Digital Terrestre que va concedir el PP, emet en un espai menys. Actualment en substitueixen les emissions per les de futbol, tennis, bàsquet o ciclisme.

En el comunicat el PP d'Ontinyent declara que "amb aquest important canvi la televisió d'Ontinyent guanya sobretot en pluralitat i objectivitat, dues premisses importants en la informació que han estat molt castigades per l'errònia decisió que en el seu dia va prendre el tripartit en el senyal Info TV, que a més de ser una mitjà que no té concedida la llicència d'emissió és una televisió fortament polititzada, la qual cosa ha creat un rebuig considerable per part de la ciutadania que ara esperem trobe en la TVO un canvi a millor." O sigui, que el PP es desfà d'Info TV perquè és massa polititzada. I la canvia pels esports i per algunes notícies internacionals d'EuroNews. De fet, segons el partit que acaba de començar quatre anys de govern municipal, EuroSport i EuroNews portaran més pluralitat a la televisió local, amb continguts que interessaran als ciutadans més que no pas

la informació política, els debats o els reportatges d'àmbit valencià d'Info TV.

En un comunicat de resposta, Info TV declara que la decisió del PP és injusta, dolorosa, autoritària i sectària i que és ben estranya venint com ve d'un partit que va considerar tan greu el tancament de Radio Caracas Televisió per part del govern d'Hugo Chávez.

Segons Info TV, els arguments del Partit Popular són una burla a la intel·ligència, i no és que siguin un canal fortament polititzat, sinó que donen molta importància a la informació política "perquè és en el món de la política on es prenen les decisions que milloren o empitjoren la vida dels ciutadans", com la de tallar les emissions d'un canal.

La guerra del Partit Popular valencià contra Info TV no és nova i ja us n'havíem parlat abans. El passat 12 de desembre el govern valencià, va deixar d'enviar a Info

L'últim informatiu d'Info TV emès per la Televisió d'Ontnyent

TV les notes de premsa i les convocatòries que reben tots els mitjans de comunicació. La Generalitat ja havia fet cas omís a les diverses peticions d'entrevistes amb responsables de l'administració, però va anar més enllà; segons el govern, es va deixar d'enviar notes de premsa perquè no havien aconseguit una llicència de Televisió Digital Terrestre. En canvi però, Info TV sí que emetia per televisió analògica —com fan encara la majoria de canals— i tenia una audiència que rondava el 4% a la seva àrea de cobertura, cosa que significa uns 63.000 espectadors al dia.

La Generalitat de Catalunya ordena el tancament de la televisió de l'Assemblea per la Comunicació Social

Joan G. Vallvé

La Tele, el canal de televisió lliure i comunitari de l'Assemblea per la Comunicació Social de Barcelona (ACS), ha rebut una ordre de tancament per part de la Direcció General de Mitjans Audiovisuals de la Generalitat de Catalunya. La mesura, a més, inclou una sanció econòmica per a l'ACS. La Tele emet sense llicència des del canal 52 UHF a algunes zones de la ciutat, amb una programació feta a partir de mate-

rials de producció pròpia o d'altres que proposen moviments socials, entitats o persones de la ciutat.

El canal de l'ACS permet als ciutadans i als col·lectius que treballen a Bar-

celona el que no permeten els grans canals comercials i ni tan sols la televisió pública del Principat: que se la sentin seva, que hi participin, que se la facin seva. És un projecte obert en construcció permanent que la Generalitat vol avortar abans que arribi a demostrar de veritat de què és capaç.

Des de l'ACS fa temps que es treballa perquè la llei de la comunicació audiovisual reconegui i garanteixi l'existència de mitjans lliures i comunitaris i, fins i tot, va presentar les seves reivindicacions a la

comissió de la nova llei de l'audiovisual, aprovada el desembre del 2005. El text final d'aquesta llei, a l'article 70, recull el reconeixement dels mitjans de comunicació sense afany de lucre. Ara però, la Generalitat es nega a reconèixer la tasca de l'ACS i n'ordena el tancament.

Per respondre al tancament del canal de l'ACS, els responsables del projecte demanen que s'envii un correu electrònic a la Direcció de Mitjans Audiovisuals. Si voleu donar-hi suport, trobareu més informació a la [web OkupemLesOnes.org](http://www.okupemlesones.org).

Set, nou o deu morts?

Enric Borràs Abelló

Passa sovint que les xifres de morts en atemptats ballin als mitjans de comunicació. Normalment, quan surten publicades als diaris impresos ja són bastant fiables —han passat prou hores— però el mateix dia que passa l'atemptat, segons l'agència de notícies, a la ràdio, a la televisió o al diari digital que es consulti varia el nombre de

morts. Això passa, sobretot, a països on és difícil accedir-hi directament per a corroborar les fonts o en casos en què hi ha hagut moltes víctimes.

Però en el cas del lemen les xifres també van ballar i no va ser perquè hi hagués massa morts, ni tan sols perquè no se'n sabés el nombre. La majoria de mitjans de comunicació destacaven al títol que havien mort "set espanyols" en un atemptat al lemen. D'altres parlaven de

quatre catalans, dos bascos i un ciutadà de Burgos. I es que ben pocs es van recordar dels altres dos cadàvers. La gran majoria es descuidaven al títol i al subtítol els dos autòctons que també van ser víctimes de l'explosió; només els anomenaven al cos del text. Clar, si són del lemen, no té tanta importància que es morin... és igual. No es parla de nou morts, sinó de set.

Però el mort que es van deixar gairebé tots els diaris, a part, arraconat, és el

desè. I paradoxalment és el protagonista, és qui conduïa el vehicle que va esclatar. El suïcida. Perquè també va morir a l'atemptat. També se l'ha de comptar, encara fos el culpable de l'explosió que se'l va endur a ell i als altres, cap notícia no és fiable si s'amaguen cadàvers entre paràgraf i paràgraf. No van ser set morts, ni tan sols en van ser nou; a l'atemptat del 2 de juliol al lemen, hi van morir deu persones.

Freqüències de ràdios lliures o populars

Ràdio Bronka 104.5FM (Bcn Nord, Gramenet i Badalona) i 104.45FM (Bcn Sud i Hospitalet), Contrabanda 91.4FM (Barcelona), Ràdio Línea IV 103.9FM (Barcelona), Ràdio Pica 96.6FM (Barcelona), Radio 90 101.4FM (Olot), Ràdio Barraka 103.1FM (Terrassa), Ràdio Kaos 90.1FM (Terrassa), Ràdio Klara 104.4FM (València), Ràdio Malva 105.0 FM (València), La Tele 52UHF (www.okupemlesones.org)

Canviem el món entre fogons

1r Concurs Popular de Cuina amb Productes de Comerç Just Santa Coloma de Gramenet 07 www.fundaciofutur.org

Termini d'entrega de receptes: 9 de setembre

LA RATAFIA BODEGUETA POPULAR

VINS, CAVES I ÀPATS
C.DEL SANT CRIST 23 · BARCELONA
TELF. 931.634.333

subscriu-te a L'ACCENT laccent@laccent.info

El Periòdic dels Països Catalans

Només el 20% de catalans i catalanes han donat el seu suport a la Constitució Europea

KAMILOSETAS MUSKARIA

distribuidora llibertària

www.nodo50.org/kamilosetas
kamilosetas@nodo50.org

C.C.LA FÀBRICA

oberta tots els dies

menges
concerts
exposicions...

Carretera de Juià nº 46
CELRÀ (Gironès)
lafabrica@girona.com
972 493 060

Subscriu-te a la directa

Per 60 euros l'any pots rebre la Directa a partir d'ara i durant un any

NOM I COGNOMS _____

ADREÇA _____ CODI POSTAL _____

POBLACIÓ _____

TELÈFON FIXE I/O MÒBIL _____ CORREU ELECTRÒNIC _____

SUBSCRIPCIÓ NORMAL (60 EUROS) _____ ALTRES QUANTITATS (SI VOLS CONTRIBUIR AMB UNA QUANTITAT EXTRA, INDICA-LA) _____

FORMA DE PAGAMENT

DOMICILIACIÓ BANCÀRIA NÚMERO DE COMPTE (20 XIFRES) _____

NOM DE LA PERSONA TITULAR _____

ALTRES FORMES DE PAGAMENT: SI PREFEREIXES PAGAR LA SUBSCRIPCIÓ PER MITJÀ D'UN INGRÉS O D'UNA TRANSFERÈNCIA O EN EFECTIU, O TENS

QUALSEVOL QÜESTIÓ QUE VULGUIS CONSULTAR, CONTACTA AMB LA DIRECTA.

ENVIJA AQUESTA BUTLLETA A: JUAN RAMÓN JIMÉNEZ 22, 08902 HOSPITALET DE LLOBREGAT

TAMBÉ PODEU FER ARRIBAR LES VOSTRES DADES A TRAVÉS DELS TELÈFONS DE LA DIRECTA, PER CORREU ELECTRÒNIC O PER MITJÀ DE LA PÀGINA WEB.

TELÈFONS 935 270 982 / 661 493 117. CORREU ELECTRÒNIC: subscripcio@setmanaridirecta.info WEB: www.setmanaridirecta.info

Subscripcions

La subscripció és la manera més efectiva per poder llegir DIRECTA setmanalment i també per donar el teu suport al projecte. Durant un any i per un cost de 60 euros, amb la teva subscripció el setmanari guanya en qualitat i presència al territori. Ens pots enviar les teves dades a: <subscripcio@setmanaridirecta.info>, o entrant a la web i omplint el formulari: www.setmanaridirecta.info O bé, truca'ns al 935 270 982 ó al 661 493 117.

Presentacions i parades

(Si voleu organitzar una presentació del setmanari, truqueu o escriviu un mail a internacional@setmanaridirecta.info)

Corresponsalies

-Baix Llobregat <baixllobregat@setmanaridirecta.info>
 -Barcelona <redaccio@setmanaridirecta.info>
 -Berguedà <bergueda@setmanaridirecta.info>
 -El Camp (Baix Camp, Alt Camp, Priorat, Conca de Barberà, Baix Gaià i Tarragonès) <elcamp@setmanaridirecta.info>
 -Girona (Alt Empordà, Baix Empordà, Gironès, La Selva, Pla de l'Estany i La Garrotxa) <girona@setmanaridirecta.info>
 -Maresme <maresme@setmanaridirecta.info>

-Menorca <menorca@setmanaridirecta.info>
 -Osona <osona@setmanaridirecta.info>
 -Terres de Ponent (Les Garrigues, Segarra, Urgell, Pla d'Urgell, Segrià i Noguera) <terresponent@setmanaridirecta.info>
 -Vallès Occidental <terrasa@setmanaridirecta.info> i <sabadell@setmanaridirecta.info>
 -Vallès Oriental <granollers@setmanaridirecta.info>
 -Solsonès <solsones@setmanaridirecta.info>

Punts de venda

BADALONA
La Mussara Sant Joan de la Creu 70
 BARCELONA
 GRÀCIA
Cap i Cua Torrent de l'Olla, 99
Infoespai Plaça del Sol, 19
Taifa Verdi, 12
Distrivinyes De l'or, 8 (Plaça del Diamant)
Llibreria Punt i coma Guillem Tell, 29
 GUINARDÓ
Rocaguinarda Xiprer, 13
 EIXAMPLE
Quiosc Manu Nàpols-Roselló
Xarxa Consum Solidari Rocafort, 198
 POBLENOU
Taverna Ítaca Pallars, 230
Cus-Cus Rambla Poblenou, 77
 SANT ANDREU-SAGRERA
Patapalo Rubén Darío, 25
Andyblue Bar de la Biblioteca de Can Fabra
Trèvol Antonio Ricardos, 14
 NOU BARRIS
Ateneu Popular 9 Barris Portlligat, 11-15
Casal de Joves de Roquetes Vidal i Guasch 16
El Tinter La Plana, 10
Can Basté Passeig Fabra i Puig, 274
Llibreria Xoc Passeig Fabra i Puig, 325

CIUTAT VELLA
AQUENI Méndez Núñez, 1 principal
Xarxa Consum Solidari Pl. Sant Agustí Vell, 15
Pròleg Dageria, 13
El Lokal Cera, 1 bis
La Rosa de Foc Joaquim Costa, 34
Quiosc Colom Rambles
Quiosc Santa Mònica Rambles
Quiosc Tallers Rambles
Quiosc Canaletes Rambles
Llibreria Medios Vallldonzella 7
 SANTIS
Espai Obert Violant d'Hongria, 71
La Ciutat Invisible Riego, 35
Terra d'Escudella Premià, 20
Teteria Malea Riego, 16
Entropiactiva Socors, 7
 CORBERA DE LLOBREGAT
Llibreria Corbera Psg. dels Arbres, 4
Le Centro Andreu Cerdà, 12
 CORNELLÀ DE LLOBREGAT
El Grillo Libertario Llinars, 44
CSO Banka Rota Rubió i Ors, 103
 ESPLUGUES DE LLOBREGAT
Ubud Artesania Mestre Joaquim Rosal, 22

GIRONA
Llibreria 22 Hortes, 22
Llibreria Les Voltes Plaça del Vi, 2
La Màquia Vern, 15
 GRANOLLERS
Llibreria La Gralla Plaça dels Càbrits, 5
Anònims Miquel Ricomà, 57
El Racó Ecològic Roger de Flor, 85
 HOSPITALET DE LLOBREGAT
Quiosc Montserrat Pl. Mare de Déu de Montserrat
La República Rosalía de Castro, 92
Centre d'Estudis de l'Hospitalet Major, 54 1º
 IGUALADA
At. Llib. El Porvenir Passeig Jacint Verdaguer, 122
 LLEIDA
Ateneu La Maranya Parc, 13
La Falcata La Panera, 2
 MATARÓ
Arcàdia Cafè Cultural Pujol, 26
Llibreria Robafaves Nou, 9
 MANRESA
Cafè l'Havana Plaça Gispert
Moes Joc de la pilota, 9
 MOLINS DE REI
Llibreria Barba Rafael Casanoves, 45
La Bodegueta Pintor Fortuny, 45
 OLOT
Dòria Llibres Passeig del Blay, 10

PIERA
Vie Victis - Ciber Garito De la Plaça, 31
 REUS
Bat a Bat Kultur Sant Elies, 29
 RIBES DEL GARRAF
Llibreria Gabaldà Plaça de la Font, 2
 SANT BOI DE LLOBREGAT
Ateneu de Sant Boi
 SANT FELIU DE LLOBREGAT
Teteria Índia Jacint Verdaguer, 9
 SANT JOAN DESPÍ
Llibreria Recort Major, 60
 LA SEU D'URGELL
Llibreria La Llibreria Sant Ot 1
 SOLSONA
Llibreria Cal Dach Sant Miquel 5
Casal Popular La Fura Plaça Sant Pere 8
Llibreria Pellicer Pg. Pare Claret 12
 i Avinguda del Pont 4
 TARRAGONA
CGT Tarragona Rambla Nova, 97-99, 2n pis
 TERRASSA
Kasalet Societat, 4
 VIC
Llibreria La Tralla Riera, 5
 VILAFRANCA DEL PENEDÈS
La Fornal Sant Julià, 20

Què es cou

Dos masos d'Alcoi que promouen la vida en comunitat fan una crida per a la sega del blat 'Segadors del món, uniu-vos'

Guu Serra
/campanyes@setmanaridirecta.info/

Sota el nom de "Segadors del món, uniu-vos", durant la primera quinzena de juliol, al Mas de Gormaget (Serra de Mariola, Alcoi) s'hi ha convocat l'Aplec del Blat. Un dels objectius d'aquest Aplec és recuperar la tasca col·lectiva de la sega del blat i promoure la vida en comunitat i l'autogestió.

Els dos masos viuen en col·lectiu, fan agricultura ecològica i intenten abastir-se de l'hort tot fent comunitat

La sega del blat ha estat sempre una tasca que es feia entre molta gent, amb el recolzament de veïns i de veïnes. Avui en dia aquestes feines es fan amb l'ajuda de grans màquines. Aquests masos d'Alcoi diuen que estan "en una situació en la qual necessitem mans per poder tirar endavant la sega del blat". La idea de l'Aplec parteix de que un dels masos ja feia pa i, per a proveir-se de la seva pròpia farina, primer calia sembrar el blat.

Irene Collell

Aplec del blat

Tradicionalment, Alcoi és terra d'oli, vi i blat. "Aquí s'ha sembrat blat des de que hi ha agricultura", diuen. En aquest cas, però, "estem aprenent, ningú de nosaltres ho havia fet mai". I és molt important destacar que "tot s'està fent a mà, tot amb corbelles... ara s'està batent el blat a l'era improvisada i, com que no tenim animals per batre'l i trillar-lo, som molta gent que ho estem fent amb la música i ballant". Així, aquest Aplec, gairebé prescindint de l'ús del petroli.

Ara que l'Aplec es troba a la meitat dels seus dies, hi han participat una trentena de persones. I de les quatre fanecades de blat

sembrat que hi havia, ja se'n havien collit tres. Una fanecada equival a 830 metres quadrats.

Des de l'Aplec diuen que "ara que només ens queda una fanecada per collir, hem començat a trillar-lo, per aprendre'n. Segar ha estat més fàcil i trillar triguem més temps, ja que hem de caminar damunt del blat". Cal dir, però, que aquest "caminar damunt del blat per trillar-lo —separar el gra de la palla—, s'està fent al ritme de la música en directe d'uns músics que s'han apuntat a l'Aplec.

Des de l'Aplec, asseguren que "l'any que ve repetirem l'experiència, estem molt contents del "bon rotllo", de tota la gent

que ha vingut. Intentarem millorar-ho, intentar que ens surti més gra". També, com que enguany han cultivat una varietat de blat aragonesa, l'any proper intentaran sembrar-hi una varietat local.

Les persones que han organitzat aquest Aplec oferien menjar, espai per a dormir i zona de bany a tothom que hi anés a compartir l'experiència. I durant els quinze dies que durarà també s'han fet

activitats a banda de la sega i la trilla, com per exemple, aprendre a esmolar corbelles, cantar cançons de batre, autogestió de la salut, passejades per a reconèixer plantes o desastres urbanístics, entre moltes altres activitats lúdiques.

El Maset del Potro i el Mas de Gormaget

El Maset del Potro va néixer fa cinc anys, quan un grup de persones el va comprar i la va col·lectivitzar. Al principi van introduir-hi una burra i gallines, fins a diversificar l'activitat per aconseguir un Mas autogestionat i autosostingut. Tres anys més tard, van ocupar les terres del Mas de Gormaget i, posteriorment, el Mas en si. Des d'aleshores, la col·laboració i intercanvis entre els dos masos és constant, ja que tant un Mas com l'altre treballen la terra, viuen en col·lectiu, fan agricultura ecològica i intenten abastir-se de l'hort, tot fent vida comunitària i teixit social. Segons diverses persones dels masos, "ara estem en un punt on necessitem més gent i hem pensat en fer una crida. És un espai que està obert a que la gent vingui a participar-hi i a viure-hi".

Enguany és la primera vegada que s'ha sembrat blat a Gormaget. Des de l'Aplec valoren que "ha estat tota una experiència veure'l créixer. Bona terra i bona cosa d'aigua a l'abril l'ha fet granar com toca".

Per contactar:

lagrons@dissonant.info

Les ONG denuncien que els governs incompleixen la meitat dels Objectius del Mil·leni

Guu Serra
/xampnyes@setmanaridirecta.info/

La meitat del termini acordat per tots els caps d'Estat i de Govern del món per assolir els Objectius de Desenvolupament del Mil·leni (ODM) es va exhaurir el 7 de juliol. Aquest moment l'ha aprofitat la Plataforma 2015 i Més, que a Catalunya aplega una quinzena d'ONG, i que forma part de l'Aliança Espanyola contra la Pobresa, per a denunciar que "els governs signants de la Declaració del Mil·lenni no estan complint les seves promeses i que els ODM s'estan incomplint de forma flagrant i irresponsable". Segons un comunicat de la Plataforma, "si segeixen les actuals tendències

Un dels aspectes que més preocupa a la Plataforma és la degradació ambiental del planeta i la seva contribució a l'augment de la pobresa

o en el millor dels casos, els ODM, que d'altra banda ja suposen un compromís de mínims poc

ambiciós, tan sols assoliria un 50% d'allò previst. El panorama mundial haurà empitjorat degut a que la pobresa extrema i la falta d'oportunitats afecta cada dia a un major nombre de persones, especialment als col·lectius més vulnerables com ara les dones".

Els vuit punts de la Declaració del Mil·lenni els van aprovar 189 caps d'Estat i de Govern a les Nacions Unides el setembre de 2000. Es fixaven per al 2015 haver eradicat l'extrema pobresa i la fam a la meitat, aconseguir l'educació primària universal, així com la igualtat de gènere o garantir la sostenibilitat ambiental, entre d'altres. Segons la Plataforma, "malgrat que algunes veus parlen del bon moment de l'economia mundial, aquesta se sustenta

sobre un model de desenvolupament que no es pot denominar democràtic, perquè no representa ni té present a les majories, que es veuen abocades a l'exclusió i a la misèria. Cada cop hi ha més llibertat perquè unes poques persones moguin el capital sense traves ni impostos alhora que s'estableixen més murs per a impedir a les persones el dret a la mobilitat".

Pobresa i Medi Ambient

Un dels aspectes que més preocupa a la Plataforma és la degra-

dació ambiental del planeta i la seva contribució a l'augment de la pobresa. La Plataforma entén que existeix una relació directa entre el canvi climàtic i el model de desenvolupament actual, basat en un consum sense fre en detriment de la destrucció del medi ambient, alhora que denuncien "les falses solucions tecnològiques, com els biocombustibles, que no qüestionen el model socio-econòmic-financer imperant i atenten contra la sobirania alimentària del pobles".

Per contactar:

www.cooperaccio.org
www.2015ymas.org

Una Plataforma vol portar Aznar a judici per crims de guerra

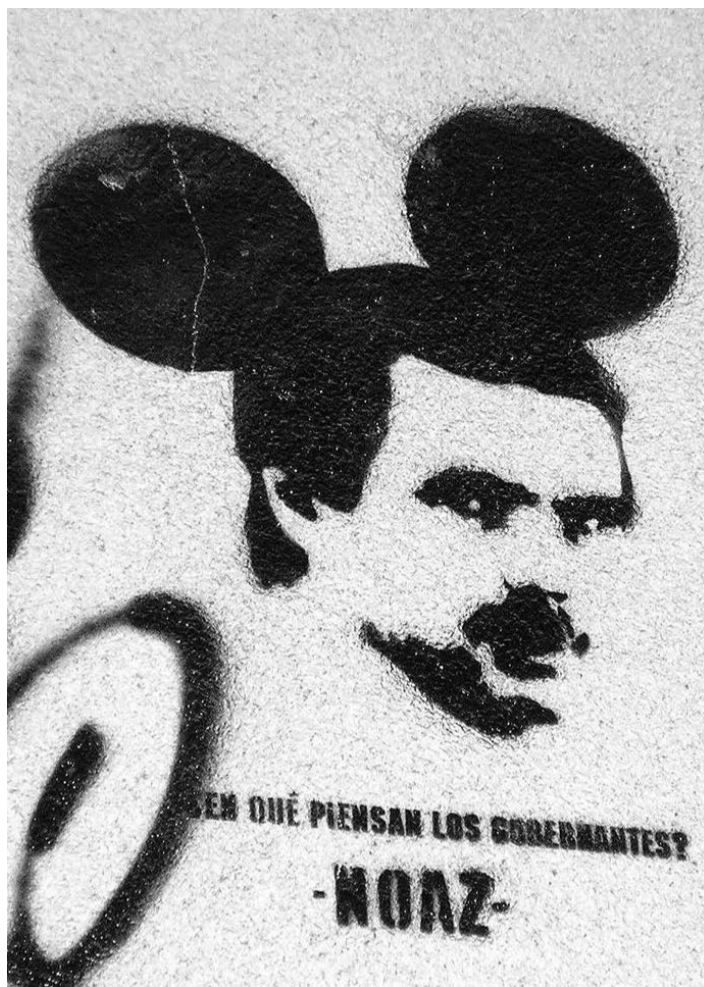
✉ Jordi Panyella

/campanyes@setmanaridirecta.info/

Mentre s'escriu aquest article la web iraq-bodycount.com xifra un mínim de 63.000 i un màxim de 73.000 civils morts des que va començar la invasió d'Iraq. Una altra web, costofwar.com, mostra una xifra en constant moviment que anuncia el cost econòmic que està tenint la guerra d'Iraq per als Estats Units, 441.000 milions de dòlars. A part de les xifres, hi ha les responsabilitats polítiques i humanes d'una guerra que mai va comptar amb l'aprovació del Consell de Seguretat de les Nacions Unides. Ara, la Plataforma Juicio a Aznar, vol que es jutgi l'expresident espanyol, José Maria Aznar, per les seves responsabilitats en aquesta guerra.

El mateix José Maria Aznar va arribar a reconèixer la no existència d'armes de destrucció massiva a l'Iraq

A mitjans de març del 2003, el president de Portugal, José Manuel Durão Barroso, va rebre a les Illes Açores al trio que va impulsar la invasió: José Maria Aznar, Tony Blair i George Bush, els quals van donar un ultimàtum de 24 hores al

B. Lee

govern de Saddam Hussein a partir del qual se li exigia la seva dimissió i el lliurament d'unes armes de destrucció massiva que no existien —tampoc hi havia indicis reals de la seva existència, tal com van apuntar en diverses ocasions els inspectors enviats per l'ONU. Si un cop transcorregut aquest termini no es duïen a terme aquestes imposicions, els reunits a les Açores, anunciaven la invasió de l'Iraq. El

primer dia de maig del mateix any, es donava per culminada la invasió i començava l'ocupació de l'Iraq.

▶ Judici a Aznar

Fins avui, però especialment durant la primera meitat de l'any 2003, tota la ciutadania dels Països Catalans i de l'Estat espanyol es va mobilitzar per mirar d'aturar una guerra considerada injusta, il·legal i emparada en mentides,

com s'ha demostrat anteriorment i posteriorment. Fins i tot el mateix José Maria Aznar va arribar a reconèixer, el mes de febrer d'enguany, la no existència d'armes de destrucció massiva a l'Iraq.

Al no comptar amb l'aprovació del Consell de Seguretat de l'ONU, aquesta guerra és il·legal i cap resolució posterior de l'ONU pot esborrar-ne aquest fet. Segons el Dret Internacional, doncs, els efectes d'aquesta invasió són crims de guerra i els seus executors i inductors, són criminals de guerra.

Javier Parra explica que "les possibilitats reals de poder jutjar a Aznar, dependran del grau de suport social i polític"

La Plataforma Juicio a Aznar entén que "quatre anys després de l'inici de la invasió, disposem de perspectiva suficient per a entendre que l'actuació concreta d'Aznar com a president del govern espanyol ha de sotme-

tre's a un examen penal que en determini les seves possibles responsabilitats penals i anunciï per al futur que qui col·labori en una guerra il·legal no en sortirà impune pel fet d'ocupar un càrrec polític". La Plataforma considera que "aquestes son les veritables accions preventives en pro dels drets humans".

Actualment, la Plataforma està estudiant diverses vies per aconseguir que es jutgi a José Maria Aznar. La via estatal inclouria jutjar-lo a Espanya amb o sense suport de les Corts espanyoles. Javier Parra, membre de la Plataforma, considera que "aquesta via és molt difícil, però almenys obligarem als grups parlamentaris a pronunciar-se". En segon lloc hi hauria la via internacional, que "permet certa flexibilitat, ja que es podrien posar querelles a diversos països que s'han vist afectats, directament i indirecta, per la decisió de dur-nos a la guerra". Javier Parra explica que "les possibilitats reals de poder jutjar a Aznar dependran del grau de suport social i polític i del bon treball que facin els juristes de la Plataforma".

En dues setmanes, la Plataforma ha aconseguit l'adhesió de més de mil persones, entre les quals hi ha Noam Chomsky, el qual ha declarat que "tant de bo aquesta iniciativa es repetís a països com Estats Units o el Regne Unit".

Per contactar:

juicioaaznar@gmail.com
www.juicioaaznar.net

Neix la Plataforma per un Bages Lliure de Transgènics

✉ Directa Manresa

/manresa@setmanaridirecta.info/

Amb l'objectiu de conscienciar a la població sobre la contaminació genètica i tot el que comporten els cultius i els aliments transgènics a nivell mediambiental, socioeconòmic i de salut pública, neix a la comarca del Bages la Plataforma per un Bages Lliure de Transgènics. Aquesta Plataforma, que es va donar a conèixer el 14 de juny, està impulsada per diverses persones a títol individual i pels col·lectius Almàixera, la Candidatura d'Unitat Popular, l'Era, Justícia i Pau, el Rostoll Verd, Setem i Unió de Pagesos. Tot i tenir un àmbit d'actuació comarcal, la Plataforma està en

La presència dels OMG es fa efectiva en el pinso pel bestiar

contacte amb altres col·lectius que treballen en el mateix sentit arreu de Catalunya.

▶ Debat i declaracions

Els tres eixos bàsics de la Plataforma estan centrats en crear un debat al carrer, donant tota la informació necessària a la població per a poder difondre els riscos que comporten els cultius i els aliments transgènics. Tot i que a la comarca no hi ha un gran nombre

de cultius transgènics, la presència dels Organismes Modificats Genèticament (OMG) es fa efectiva en el pinso pel bestiar, ja que inclouen blat de moro i soja transgènica. Així doncs, es critica la manca d'informació de la consumidora a l'hora d'escollir, ja que l'actual política d'etiquetatge no contempla la presència d'OGM a la carn, la llet i els ous.

A banda d'això, la Plataforma vol presentar una moció a l'Ajuntament de Manresa que declari Manresa i el Bages "zona lliure de transgènics". Aquesta moció anirà acompanyada de la recollida de signatures que està duent a terme la Plataforma.

En el manifest que ha fet públic la Plataforma es demana la retirada de les propostes de

Vol presentar una moció a l'Ajuntament de Manresa que declari el Bages 'zona lliure de transgènics'

decret de coexistència; la prohibició de sembra, la investigació pública i la comercialització de transgènics; la denúncia del negoci i de les patents de llavors transgèniques; i també en demana que l'administració pública no ofereixi aliments transgènics en els centres públics (hospitals, escoles...).

Aquesta plataforma, a més, ha expressat el seu suport al pagès lleidatà Josep Pàmies, recentment jutjat per una acció contra els cultius transgènics feta el 2003.

Per contactar:

PLATAFORMA PER UN BAGES LLIURE DE TRANSGÈNICS
www.pblt.cat
info@pblt.cat

Publicitat

rebrot '07
7è Aplec de Joves dels Països Catalans

Antiherois
Pirat's Sound Sistema
Inshow
Arabascia

Habeas Corpus
Piperrak
Los Draps
Deskarats

Obrint Pas
Ràbia Positiva
Trikizio
Gadegang

26, 27, 28 i 29 juliol
Argentona (el Maresme)
www.rebrot.org

MAWLETS
el jovent independentista revolucionari

*acampada, xerrades, tallers...

Els pallassos rebels

UN EXÈRCIT CLANDESTÍ DE CLOWNS INSURGENTS DESCONCERTA LES FORCES DE SEGURETAT AMB LES SEVES PECULIARS ACCIONS DE PROTESTA

↳ Mar Ribas

/cultura@setmanaridirecta.info/

“Molta gent té una idea preconcebuda del què és un pallasso. Nosaltres no som en Ronald McDonald”. La Hillary Ramsden, membre de la Clandestine Insurgent Rebel Clown Army –que podria traduir-se com “l’Exèrcit Clandestí Insurgent dels Pallassos Rebels”–, té molt clar que darrere d’un bon pallasso hi ha molts anys de feina, d’esforç, d’entrenament i de convicció. Segons la Hillary, no et converteixes en pallasso de la nit al dia: “el camí és llarg i difícil; no és fàcil ser un clown”. I si el pallasso és un guerriller d’aquest particular exèrcit de clowns, la formació és encara més peculiar.

Ramsden ha estat a Barcelona els dies 7 i 8 de juliol impartint un taller sobre la tècnica d’aquesta particular guerrilla clown que ja ha esdevingut habitual en el paisatge de mobilitzacions d’arreu del planeta. La Rebel Clown Army va néixer al Regne Unit de la mà d’un grup de persones amb un particular interès pel clown i el carnaval que van iniciar una intensa recerca per tal de trobar formes creatives d’exercir la resistència. La idea era poder unir quelcom provinent del món de la cultura i l’espectacle amb la protesta al carrer. “Fins aleshores l’activisme havia estat molt dur, requeria de moltíssima energia i molt sovint d’altres dosis de còlera”, comenta Ramsden. Els fundadors de la Rebel Clown Army estaven convençuts que calia trobar maneres més creatives de protestar, agafant noves perspectives davant els problemes polítics. Pensaven no només que els activistes havien de ser més imaginatius en les seves

Alejandro Maestre

protestes, sinó també que els artistes podien fer servir el seu art per apropar-se a les posicions polítiques dels manifestants, a la vida i als problemes derivats de la política.

Interferir en el conflicte

La Hillary comenta reiteradament que dona només el seu punt de vista sobre l’objectiu i les tasques de la Rebel Clown Army, ja que a dia d’avui existeixen ja moltíssimes brigades de pallassos, molta gent vinculada amb aquest moviment i, cadascuna, potser, amb les seves pròpies prioritats. Per a Ramsden una de les coses més importants és el poder interferir en el conflicte entre protestants i policia, interrompre’l i esborrar-lo. La policia espera sempre una reacció dels activistes que té al davant. En aquest cas, la resposta dels pallassos és diferent i,

moltes vegades, amb aquesta actitud, és molt més senzill trobar la manera de passar, de creuar la barrera. “Es tracta de practicar una manera diferent i juganera de protestar i posar veu a la resistència, que pot atraure a molta gent, que no és violenta però que és molt directa”. Ramsden assegura que de cara als mitjans de comunicació “també resulta molt més interessant reflectir aquest tipus d’activisme que no pas les manifestacions habituals i els enfrontaments generalment violents entre activistes i policia”.

L’acció al carrer

La feina de la Rebel Clown Army es va poder palpar, per exemple, a l’Anglaterra de l’any 2003, en el marc d’un impactant moviment de tipus anticapitalista anomenat *Reclaim the Streets* (“Torneu-nos

els carrers”), o amb l’espectacle previst per a l’última cimera del G8 el juny de 2007, on la policia alemanya va crear una unitat especial vestida de color taronja que tenien per missió controlar els grups de pallassos insurgents, a causa de la seva multitudinària presència. La Hillary, que malauradament no va poder assistir-hi, somriu imaginant que potser també duien un nas blau o que potser havien contractat a un pallasso que els entrenés per l’enfrontament amb les brigades de clowns.

“L’efecte de la presència dels clowns en l’activisme és molt gratificant, es troben solucions tot jugant, és una manera imaginativa i creativa de resistir i no quedar-se amb el simple ‘No, jo no vull això’”, comenta Ramsden. El clown té la seva pròpia lògica, busca alternatives, pren distància i pensa què pot

fer que sigui diferent, impactant, entusiasta i no violent. Un exemple clar és que no sempre les brigades de clowns estan en contra de la policia. A vegades s’ofereixen a ajudar-los, estan del seu cantó, pensen que s’ha de vetllar per la seguretat dels ciutadans i reclamen ser útils: s’ofereixen a conduir els furgons, a aguantar els escuts o a crear barrera davant les masses. Si és un edifici el que la policia està protegint, els pallassos no dubten a treure els seus mocadors de colors cridaners i començar a polir-ne les parets, tot acaronant-lo. Consideren que un edifici envoltat d’un cinturó humà ha de ser quelcom molt especial i cal dedicar-li totes les atencions. La gràcia rau en la interpretació que cadascú faci d’aquesta actitud, que els dona l’oportunitat de mostrar els seus sentiments i les seves conviccions.

El fenomen s’estén

Actualment està molt estesa la pràctica de l’activisme polític des de l’esperit universal del clown. Podem trobar pallassos rebels a París, Alemanya, Bèlgica, alguns països d’Amèrica Llatina, a Israel o als Estats Units. I a tot arreu la policia s’ha anat adaptant a aquest tipus de protesta i s’aniran adaptant a mida que sorgeixin noves propostes.

Quatre anys enrere, quan tot just s’iniciaven aquestes accions, es creava molta expectació i les forces de seguretat reaccionaven amb alerta, sense saber massa bé què estava passant.

Avui, la seva resposta davant d’un grup de gent vestits de camuflatge amb llampants plomes fúcsia i un colador a mode de barret provoca frases com: ‘Ah! Són els pallassos, ja tornen a ser aquí’. Tot un triomf als ulls de Ramsden.

Alejandro Maestre

Taller de ‘clown’ rebel a Barcelona

Jon Davison és un dels fundadors de l’Escola de Clown de Barcelona, situada al barri gòtic de la ciutat. En Jon ens ha obert les portes de l’escola per poder assistir al curs de clown que la Hillary ha impartit els dies 7 i 8 de juliol. El curs estava pensat per a persones ja iniciades i amb certa experiència en el món del clown, persones que després tindran l’oportunitat d’exercir l’acti-

visme no violent i podran dedicar el seu temps al perfeccionament d’aquesta pràctica.

Els alumnes s’entrenaven entre salts, abraçades, corrides i crits d’alegria, per poder culminar l’aprenentatge amb l’espectacle final posant-se el nas vermell i sortint al carrer a fer acte de presència. Si passeu aquests dies per la plaça Sant Jaume i pregunteu als mossos que fan guàrdia a

les portes de la Generalitat, segur que encara els recorden.

En Jon espera que l’escola creixi i pugui apropar el món del clown a la societat, i d’aquesta manera lluitar contra l’anomenada “coulrofòbia” o fòbia irracional als pallassos, i en general contra la moda anticlown actual, que podem percebre per exemple a Internet, on existeixen més pàgines en contra que a favor d’aquests bufons.

Pim-Pam-Pum

“Els titelles per adults sembla que no existeixin”

Pepe Otal
TITELLAIRE

Arxiu Pepe Otal

✉ Jordi Vidal
/cultura@setmanaridirecta.info/

El taller d'en Pepe és entranyable. Situat a uns baixos del Raval barceloní, aquest local és un museu del titellaire. Ninots, teatre, llibres, cartells, taules i estris per a la confecció de titelles. En definitiva: tot un univers sorgit dels anys de treball d'aquest veterà del món dels teatre ambulants.

Es diu que els titelles són cosa de nens...

Bé, aquesta idea és relativament moderna. Fins a la Segona Guerra Mundial, els titelles no eren cosa de nens. Va ser aleshores que, mitjançant un procés de reorientació de l'educació a Europa, i veient que la infància era molt

receptiva a aquest tipus d'espectacle, es van dedicar els titellaire a fer espectacles infantils.

Però se segueixen creant espectacles per a adults?

Sí. Jo, per exemple, sempre he treballat per a adults. Però aquest gènere no té gens de difusió. El públic que el segueix el formen gent incondicional, que ja ho coneix.

Què suposa aquesta exclusió?

Les companyies de titelles infantils reben subvencions, se'ls inclou en programacions, per exemple a la Fundació Miró, però els titelles per a adults sembla que no existeixin, estan fora de tot aquest circuit. L'SGAE, per exemple, que otorga uns premis anuals organitzats per gent professional de l'espectacle, inclou el gènere dels titelles dins

de la secció “teatro infantil y de títeres”. No hi ha una secció específica de titelles. Pel que fa a la Fundació Miró, val a dir que dins la seva programació es fa a terme una selecció que censura molt respecte el tipus d'espectacle que s'ofereix als nens.

Té programat algun espectacle pròximament?

Doncs sí, però no pas aquí a Catalunya. La setmana vinent marxem cap a Sardenya, on s'organitza un festival de titelles per a adults i on nosaltres oferirem una obra basada en *La divina comèdia* de Dante. A Itàlia, hi ha molta tradició pel que fa aquest gènere. Els titelles van arribar a la península des d'Itàlia, una parada més del viatge des dels seus orígens, a l'Índia i la Xina, cap a occident.

Concert en defensa de la música en viu

LA FAMILIA RÚSTIKA, ELKAPEL I LOS RANCIOS, EN UN RECITAL PER RECAPTAR FONS A FAVOR DE LA SALA LA REPÚBLICA, DE L'HOSPITALET DE LLOBREGAT

12 de juliol, 22 h.
Salamandra. Avinguda del Carrilet 301

✉ Blanca Balanyà
/cultura@setmanaridirecta.info/

Un nou capítol de la llarga llista de conflictes entre les sales que programen música en viu i els ajuntaments el tenim a l'Hospitalet de Llobregat, on el consistori local, encapçalat per l'alcalde Celestino Corbacho, ha imposat una sanció de 2.400 euros a l'espai-bar La República. 'La Repu' és un dels locals més actius pel que fa a la programació de música en viu a l'Hospitalet. Durant els seus tres anys de vida, s'hi han celebrat gairebé 400 concerts, espectacles i actuacions.

Per combatre aquesta sanció econòmica i, per celebrar, de passada, els tres anys de música i festa a 'La Repu', la sala ha organitzat un concert per recaptar fons a la Salamandra, on hi actuaran La Família Rústika, Elkapel i Los Rancios. El cas d'aquesta darrera banda és prou especial, perquè tornen després d'uns quants anys d'aturada.

Aquest grup de l'Hospitalet va néixer, de manera casual, el 1996, segons expliquen, producte d'una ressaca postestiuca. Es van inflar de fer concerts per tot l'estat espanyol i, ara, tornen de nou amb les seves cançons sense pretensions, i amb lletres absurdes i festives.

La Família Rústika va néixer el 2002 al soterrani de La Lokeria, un dels centres socials okupats més actius de l'Hospitalet, desallotjat el desembre de 2006 després de deu anys de pacífica i fructífera activitat. La Família Rústika ha compartit escenari amb grups com Ojos de Brujo, Canibala, Brazuca Maraca, Costo Rico, La Excepción o Muchachito Bombo Infierno. La seva música va de Buenos Aires a Tarifa, passant pel Brasil, Jamaica o l'Havana. Del popular barri madrileny de Malasaña fins al Raval de Barcelona, en el seu repertori es donen la mà el tango, la cúmbia, la bossa, el swing, el son o el blues.

Elkapel és l'hereu directe de la mítica banda Color Humano.

Després de la desaparició d'aquesta emblemàtica formació, el seu cantant i guitarrista, José Capel, va iniciar un altre projecte que va culminar el 2006. Ja amb la seva nova banda i amb el seu primer àlbum *Otro mundo* editat recentment, Elkapel funciona a ple rendiment.

El concert per La República és una més de les activitats que les sales de concerts de Catalunya han engegat en defensa de la música en viu. Una campanya sota el lema 'Jo també voto' per reclamar que les administracions deixin de posar traves legals a la música en directe. Segons l'Associació de Sales de Concerts de Catalunya (ASACC), “les dinàmiques de la política actual que es guia bàsicament per uns rèdits electorals, han portat a la pràctica criminalització de les sales de concert. Allò que hauria de ser una activitat social valorada i protegida en tant que patrimoni cultural és, a la pràctica, encorsestat i perseguit”.

Setè aniversari de La Pioixa

L'ATENEU POPULAR DE BORDILS ORGANITZA UN CONCERT AMB INSERSHOW, DEKRÈPITS I DJ TXUS

✉ Directa Girona
/cultura@setmanaridirecta.info/

L'Ateneu Popular la Pioixa de Bordils celebrarà el 14 de juliol el seu setè aniversari amb una sèrie d'activitats, entre les quals hi ha una exposició de cartells de les diferents convocatòries que han fet durant tots aquests anys, un partit de “futbito” i una festa a la mateixa Pioixa amb els grups Inershow de Barcelona, Dekrèpits de l'Empordà i Dj Txus de La Bisbal.

Aquest ateneu, gestionat pel mateix jovent de Bordils, ha centrat la seva activitat durant aquests set anys en crear un espai de difusió i conscienciació de diferents lluites socials i nacionals. S'hi han organit-

zats xerrades sobre la campanya contra l'Estatut o la Constitució europea, taules rodones amb la participació d'activistes com el sindicalista Pep Riera, l'escriptor Júlia de Jòdar, l'excalde de la CUPA Jaume Soler, els cantautors Feliu Ventura i Cesk Freixas, l'advocat Sebastià Salellas o el cantant Juanra, dels Kop. A més a més, també s'hi han fet festes per recaptar fons que han servit per crear un espai de lluita en aquesta petita població del gironès.

Col·lectiu de joves

El naixement d'aquest espai és el resultat del treball que durant molts anys ha fet el col·lectiu de joves del poble mitjançant l'organització d'activitats i dinamització.

Un exemple serien la Festa Major, la festa de Reis o l'anomenada “festa petita”. Aquest col·lectiu de joves, davant la manca d'un espai on reunir-se i gestionar les seves activitats, van demanar a l'ajuntament un espai per organitzar-se i, aquest, va accedir a cedir-los un local municipal.

Com diuen els mateixos membres de l'Ateneu, “volem ser crítics i alhora constructius amb la realitat que com a joves i catalanes ens toca viure”. Per això creuen que “no només és factible, sinó que és necessari, combinar l'aspecte lúdic amb el foment de l'esperit crític, tan escàs avui dia en el nostre sector de la població. Per això, La Pioixa actual té més vigència que mai”.

Vi de Valls a Seül

JORNADES DE CULTURA CATALANA

UNIVERSITAT HANKUK D'ESTUDIS ESTRANGERS (HUFES), SEÜL, COREA DEL SUD

Magdalena Gil
/cultura@setmanaridirecta.info/

La Universitat Hankuk d'Estudis Estrangers (HUFES, Seül. Corea del Sud), va organitzar el passat mes de maig unes jornades de reconeixement dels més de deu anys de docència de la llengua catalana. Aquestes jornades van servir per difondre la presència del català a Corea i d'espai de trobada de totes aquelles persones interessades en la cultura i llengua catalanes.

La jornada va consistir en una exposició de cartells sobre Catalunya amb una

explicació en català, coreà i castellà –ignorem el motiu de la presència d'aquesta darrera llengua–, i material sobre la cultura i la llengua catalana, cedits per l'Institut Ramon Llull. També es va fer una degustació de menjar i vi per acompanyar el taller de danses tradicionals catalanes.

El músic català convidat per amenitzar aquesta curiosa jornada va ser en Pere Vidal, membre de la companyia Pipirimosca. Un músic polivalent que treballa amb instruments renaixentistes i amb l'acordió cromàtic. Vidal va preparar-

se una motxila amb "eines" bàsiques per a difondre la cultura catalana. Durant la jornada no hi van faltar els porrons ni la crema, un bon vi portat directament des de Valls i truites variades.

Quan es va fer el taller de danses va ser quan en Pere Vidal es va sorprendre més, ja que la timidesa dels i les coreanes es va fer palesa. Una de les coses curioses es que les parelles sempre eren del mateix sexe. La timidesa innata en els coreans fa que no s'atreveixin a ballar noi amb noia.

08001

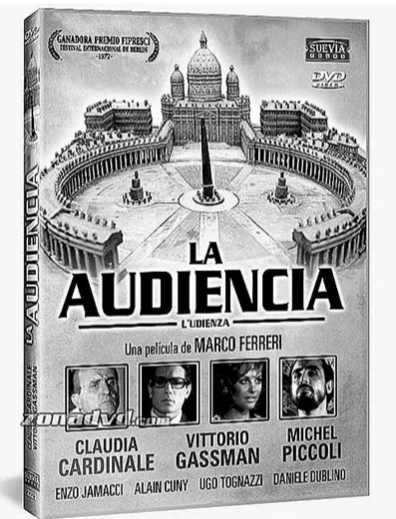
'VORÁGINE'
(WORK IN PROGRESS)
ELECTRÒNICA ÈTNICA

08001 és un col·lectiu coordinat per Julián Urigoitia i integrat per una vintena de músics d'arreu del món amb veu i vot sobre el projecte. El mèrit d'aquest productor és el de dotar d'unitat i de sentit les aportacions d'aquesta extensa plantilla. En aquesta ocasió, el col·lectiu ha comptat amb l'experiència del productor francès Laurent Guéneau de Flam, el qual ha treballat amb Khaled, Orquesta Nacional de Barbes o Ismael Lo. Així, *Vorágine* es converteix en

una batidora musical, capaç de fer quallar electrònica amb instrumentacions tradicionals o pròpies de la música pop. Tot un huracà de ritmes ètnics: *rai*, *gnawa* i sonoritats orientals amistançades amb el *dub*, el *soul*, el pop i alguna piznellada flamenca menys evident que en el seu debut homònim. Un disc que descriu la realitat cosmopolita i plurilingüe del Raval barceloní en tres idiomes: una llàstima, cal dir-ho, que el català en quedi fora. ANTONIA ANDREU

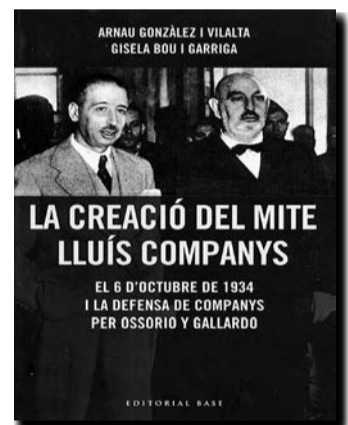
'La audiencia'

(SUEVIA FILMS, 1971)
DIRECTOR: MARCO FERRERI
GUIONISTES: MARCO FERRERI, DANTE MATELLI, SOBRE UN ARGUMENT DE MARCO FERRERI I RAFAEL AZCONA
INTÈRPRETS: ENZO JANNACCI, CLAUDIA CARDINALE, UGO TOGNAZZI, MICHEL PICCOLI, VITTORIO GASSMAN
DURADA: 106 MINUTS
IDIOMES: VOSE (ITALIÀ), VE

La *audiencia* adapta lliurement el conte *Davant la llei* i la novel·la inacabada *El castell*, ambdues de Franz Kafka, traslladades en una Itàlia tensa per la col·lisió entre tendències aperturistes i conservadores dins l'Església posterior a Joan XXIII i per la por als grups d'extrema esquerra. Un home mostra la voluntat de dir alguna cosa al Papa en una audiència col·lectiva. A partir d'aquí la seva vida es converteix en una estranya odissea. Vigilat

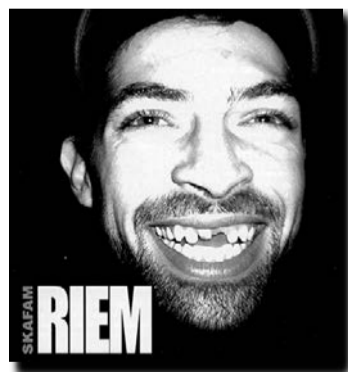
per la policia, ajudat per alguns membres progressistes de la cúria, la seva aventura resulta un símbol tant de la impossibilitat de l'home corrent d'accedir a les jerarquies del poder, com de l'aïllament –i la pulsio paranoica– de l'individu en la vida moderna. L'expert en humor satíric Marco Ferreri no va aconseguir un film destacat, tot i l'interessant punt de partida, definit amb el guionista Rafael Azcona (*El verdugo*). IGNASI FRANCH

La creació del mite Lluís Companys

'EL 6 D'OCTUBRE DE 1934 I LA DEFENSA DE COMPANYS PER OSORIO Y GALLARDO'. ARNAU GONZÁLEZ I GISELA BOU. EDITORIAL BASE, 2007

La figura de Lluís Companys ha estat víctima en els darrers temps d'una campanya revisionista que ha abarcat fins i tot els sectors conservadors del nacionalisme català –amb el pretesament desmitificador Lluís Companys. Algunes obres que s'han publicat són *La veritat no necessita màrtirs*, d'Enric Vila –com la catacumba espanyolista–, de Pio Moa, on aquest exGRAPO ara a la COPE argumenta que la guerra del 36 no hauria començat amb l'aixecament feixista sinó arran de la proclamació de l'estat català i la revolta minera d'Astúries el 6 d'octubre de 1934. Precisament és aquest període històric el que analitza amb més detall el llibre de González i Bou, des d'una perspectiva pluridisciplinària que abarca la història i el dret i que pren com a fil conductor el procés contra Companys després de la proclamació de l'estat català, frustrada militarment pel govern de la República espanyola. La defensa de Companys per l'advocat madrileny Àngel Ossorio y Gallardo vehicula una obra que aparca la figura del president màrtir sense pretensions de desballestar-ne el mite i presenta un polític atrapat entre els sectors independentistes d'ERC i les demandes revolucionàries del proletariat català. B.B

Skafam

'RIEM'
(DISCME)I
SKA-PUNK

La gralla és de nou el fil conductor d'una proposta sorgida dels moviments alternatius: una opció que probablement marcarà una frontera entre els seus partidaris i els seus detractors. El primer disc d'Skafam, sigles d'Skamot Antifeixista d'Arenys de Munt, no defrauda les expectatives generades per una formació que ha demostrat molts cops la contundència del seu so, barreja

de *punk*, *rock*, *ska* i *hardcore*, amb pinzellades electròniques que no poden amagar la influència de bandes com Inadaptats, Obrint Pas o Kop. Festa i reivindicació política explícita però meditada, en catorze peces com "Estels i banderes", "Punky Bruster", "La dona" –present ja a la seva primera maqueta– o "Ebre 1938", on col·labora Xavi Sarrià, cantant d'Obrint Pas. ROGER PALÀ

RECOMANEM

16 AL 20 DE JULIOL

"L'HORTA, TRESOR PER A TOTS. FORMIGÓ I DINERS PER A UNS POCOS"

Aquest estiu, a l'IES Tirant lo Blanch de Torrent, es farà una nova edició de la Universitat d'Estiu de l'Horta la qual arriba ja a la sisena edició.

La Universitat d'Estiu de l'Horta és, des dels seus orígens, un punt de trobada per a la reflexió, l'aprenentatge, el debat i la sensibilització al voltant de la realitat i dels problemes de l'horta. Pren el coneixement i la difusió de la realitat de l'horta com a punt de partida per a plantejaments més globals i com a problemàtica i acció local, les quals ens fan prendre consciència d'altres problemàtiques i lluites.

Sabeu, que ens encantarà comptar amb la vostra presència i complicitat! Perquè com diu Marc Granell:

Quan ni un arbre quede
i no hi haja camp,
del cel ni una gota
de pluja caurà.
Quan siga la terra
un globus d'asfalt

Més info a <http://www.perlhorta.org>

SORTIM DE CASA

DIJOURS 12 DE JULIOL
MANIFESTACIÓ UNITÀRIA PER LA
LLIBERTAT DE CÀNDIDO I MORALA

19 h Plaça Universitat, Barcelona
Defensar el lloc de treball no és cap delictes!
Avui són ells, demà serem nosaltres!

DIVENDRES 13
ACAMPADA POPULAR PER
UNA VIVENDA DIGNA A SABADELL!!
19 h Plantada de Tendes de Campanya
21:30 h teatre. 22:30 h concert amb motiu
de les festes del barri de Covadonga
(Concert organitzat per l'Ateneu Popular
Mika Etxebrhere)

DISSABTE 14
10 h esmorzar i tot seguit tallers: "La ciutat de cartró" i "Fem-nos les xaboles!".
18:30 h, teatre compromès,
19:30 h Xerrada-debat "Vivenda Digna JA!".
22 h passí del documental "A Tornallom"

DIUMENGE 15
10 h esmorzar. 11 h torneig de Volley!
14:30 h dinar popular, a càrrec del Teixit de la Terra, i després tocarà un cantautor.
18:30 h l'Acampada acabarà amb una Assemblea oberta per una vivenda digna.
* Durant tota l'acampada hi haurà una carpa amb entrepens i begudes, i una altra amb informació sobre el tema de la vivenda.

DIJOURS 12

Reto 7 desiertos. El desert del GOBI

19 h. Centre Cívic Parc-Sandaru
C/ Buenaventura Muñoz, 21 - 08018 Barcelona
Amb representants d'organitzacions i xarxes que lluiten per l'abolició del deute a Bèlgica, Noruega, Filipines, Haití i Angola. Es vol aprofundir una mica més en l'anàlisi del procés que ha portat a l'anulació de deutes il·legítims al Sud; discutir les opcions que tenen els països del Sud per sortir de la roda d'endeutament il·legítim; i posar sobre la taula algunes de les propostes ja existents per la construcció d'una nova arquitectura financera internacional
Entrada gratuïta
Més informació: info@ccparcsandaru.cat

DIVENDRES 13

Festa Major Alternativa

Sant Martí Sarroca (Alt Penedès)

En Acabar El Corre-Bars Concert De Festa Major: amb La Verga Records (Versions De La Polla Records). 15 Juliol: 18 h Xerrada: "300 Anys D'ocupació, 300 Anys De Resistència"
23 h Cercavila Alternativa: Malabars De Foc I l'Accompanyament Musical D'arrel Tradicional de Els Filibusters

DISSABTE 14

Presentació de l'ALÇA'T 2007, Trobada de Joves dels Països Catalans (21, 22 i 23 de Setembre) a Caldes de Montbui (Vallès Oriental)

Totes les activitats al Pavelló d'esports. 14h Dinar popular i actuació musical (Parc del Riu). 20h Roda de premsa (Plaça 11 de setembre). 00h Escaldarium, festa del foc i de l'aigua (Plaça del Lleó). 01h Concert gratuït amb: Revolta 21, Answer I Esenciatdrama Coordinadora d'Assemblees de Joves de l'Esquerra Independentista (CAJEI)

7è aniversari de la Pioixa

Bordils
16:30h. Exposició de cartells i fotos "7 anys de lluita" (La Pioixa). 17 h. Castell inflable per la mainada (Pista Vella). 17 h a 19 h Fase final del campionat de futbol i entrega de premis (La Pioixa). 19 h a 20 h. Futbol - Humà (Pista Vella). 23 h. A la Pista Vella Concert gratuït amb: * INSERSHOW* (versions-BCN), *DEKRÈPITS* (Ska-Empordà) i *Dj. TXUS* (música combativa-La Bisbal)

Jornada anticarcelària.

Contra les penes de llarga durada.

18 h al CSO La Tremenda c/ Sant Salvador, 24 Manresa. Xerrada sobre les penes de llarga durada i passí de vídeo

MAQUIS '07: QUARTA OFENSIVA CONTRA L'OBLIT

Tot el dia. Alberg La Bruna
Operació Reconquesta de la Memòria. Del Maquis al MIL. 9:30 a 10:00 h: Arribada i instal·lació. 11 h: Xerrada-col·loqui sobre les resistències llibertàries des de 1939 i fins l'actualitat a càrrec de les historiadores i membres de la Marxa-Homenatge als Maquis: Dolors Marín, Joan Martínez i Josep Cara. 14 h Dinar. 16 h Cinefòrum amb *El MIL* (55 m., Suïssa 2006) de Martina Loher Rodríguez, amb la seva participació en el debat posterior conjuntament amb l'ex-membre del Movimiento Ibérico de Liberación (MIL) Jordi Sole Sugrañes. 18:30 a 20:15 h Lleure, visita al poble de Bellver, etc. 20:30 h Sopar. 22 a 24 h Concert amb la coral: Akapela Punk. 03 h Tancament del bar. Diumenge Dia 15. 8h matí esmorçar. 9 h Ruta comentada. Base Guerrillera del Maquis - Mas Tartàs (Palau de Cerdanya) fins a la Molina. Uns 8 Km. Opció 6 Km. 13h Arribada punt de partida, Final Maquis'07. Dinar per Lliure. 30 euros. Inclou dinar, sopar i dormir del dissabte i esmorçar del diumenge Placés limitades. Més Informació: alestrinx@nodo50.org, www.alestrinx.tk

DIUMENGE 15

Solidaris amb Uruguai

20 h. Olzinelles 30
Sants - Barcelona
Davant les inundacions a Uruguai (18.000 evacuats) la AUC s'ha plantejat diverses iniciatives i va fer consultes oficials per a saber quins són els requeriments per als damnificats. Sen's va comunicar que es van donar perquè les necessitats més urgents no es poden manar des de l'exterior. Es així que ens plantejems la possibilitat d'efectuar una activitat unitària ja que l'objectiu ho exigeix, finalment vam acordar fer una activitat ESPORTIVA, MUSICAL i GASTRONÒMICA.
Entrada: 3 euros
Més informació:
auc@uruguayosencatalunya.com // www.uruguayosencatalunya.com

DILLUNS 16

Viatges Rodoreda:

Explica'ns el teu viatge

21:30 h Sala d'Estudi Mercè Rodoreda
C/ Camèlies 76-80 (Parc de les Aiguües), Barcelona.
Has fet un viatge amb Interrail arreu d'Europa? Has treballat en un camp d'estiu? Fa poc acabes de tornar d'Erasmus i has visitat tot el país? T'agrada viatjar i ho vols compartir amb altres persones?
Més informació:
b.barcelona.mr.estudi@diba.ca

DIMARTS 17

Concert Romani

21 h Jardins Ferran Soldevila, UB. Edifici Històric (Plç. Universitat)
Planta de boscos mediterranis i llengua de fronteres. Romani toca música de l'est, música gitana i Klezmer: cançons tradicionals de comunitats nòmades de gent que sap que cal ser lleuger per anar d'un lloc a l'altre i per, de tant en tant, poder tocar una mica els núvols. Concerts a la fresca gratuïts (les 3 primeres setmanes de juliol)
Entrada gratuïta

ARTS VISUALS, DIVULGACIÓ, ARTS ESCÈNIQUES, MÚSICA

NO OBLIDEU...

11è FESTIVAL INTERNACIONAL
DE TEATRE CÒMIC DE EL MASNOU
PLE DE RIURE 2007

DEL 17 AL 21 DE JULIOL

www.plederiure.com

La indirecta

L'ENTREVISTA // EUDALD CARBONELL, PALEONTÒLEG I ANTROPÒLEG

'Ens hi va la pell!'

Eudald Carbonell (Ribes de Freser, 1953) és arqueòleg, antropòleg i paleontòleg. Actualment és professor a la Universitat Rovira i Virgili i codirigeix les excavacions del jaciment d'Atapuerca. És autor de polèmics llibres com Planeta Humà (2000), Encara no som humans (2002) i Atapuerca. Perduts al turó (2004). Acaba de publicar El naixement d'una nova consciència (Ara Llibres), un assaig on alerta sobre la desaparició de la meitat de la Humanitat i anima a la rebel·lió del pensament.

↳ Sergi Picazo
/entrevista@setmanaridirecta.info/

Creus que la Humanitat sobreviurà a si mateixa?

Hi ha tres hipòtesis sobre què pot passar amb l'espècie humana en el futur: una, que no passarà res; dos, que l'espècie col·lapsarà, que pot desaparèixer entre un 20% i un 50% de la Humanitat; i tres, que ens extingirem completament. Davant d'una hipòtesi ignorant i una de catastrofista, jo em quedo amb la segona, que és la intermitja. Les nostres relacions socials, polítiques, econòmiques i ambientals ens duen al col·lapse de l'espècie. Les raons de tot això són un cúmul d'errors en la nostra gestió del planeta, com, per exemple, la manca de control de l'energia o els greus desequilibris socials.

Creus que el col·lapse serà positiu?

A vegades només canviem quan et foten una òstia. Quan jo era jove, no havia tingut mai cap problema, però el dia que vaig fer els 18 anys em vaig fotre una òstia de veritat. Allò em va fer pensar moltíssim. Doncs, això mateix és el que ens passarà. No hem sigut capaços de solucionar ni de prendre consciència col·lectiva dels problemes que tenim, i ara ja ens hem passat de voltes i lleparem. Se'ns ha anat la bola! Ja no lluitem pel que és just! El planeta ens fotrà una òstia ben forta. Hi haurà gana, problemes socials, guerres...

Això és deu al canvi climàtic?

La causa fonamental del col·lapse és la nostra forma de relacionar-nos. No serà el canvi climàtic, sinó l'economia i les relacions socials. El canvi climàtic influeix de forma decisiva, però no és la raó bàsica: si tu tens molta gana i a sobre fa molt de fred o fa molta calor, mal rotllo.

Qui en té la culpa?

Cada cert temps, el clima del planeta canvia i fa més fred o més calor. És una dinàmica que passa sovint des de fa 200 milions d'anys. Tanmateix, aquesta vegada, nosaltres hi hem contribuït de manera decisiva. Mai hi havia hagut aquest nivell d'emissions de CO2!

Quan dius nosaltres, som tots?

Per suposat. Tu encens la llum, vas en cotxe i uses aigua calenta?

Sí...

Doncs, amic meu, tu també n'ets responsable. Ets un usuari de la indústria que contamina el planeta. Ho sento! La gent normal no és depredadora, però fa servir els mitjans dels depredadors per viure millor i més còmodes.

Tus has afirmat que alguns polítics i empresaris "estan assassinant la nostra espècie".

Sí. Quan s'assassina una espècie, hi ha la gent que passa pel cantó, ho sap però no diu res; hi ha la gent que no l'importa perquè la cosa no va amb ell; i, finalment, hi ha els assassins. Ja va passar a la Segona Guerra Mundial amb els jueus, no? **Quin grau de responsabilitat tenen, doncs, els polítics i les grans empreses?**

Són els responsables últims i són ells els qui poden solucionar-ho. Però, en democràcia, els polítics són responsables escollits per tothom per a gestionar les relacions socials. El problema és que actualment aquesta gent treballa en contra de l'espècie i sense cap criteri racional. No tenim les persones adequades al poder i, segurament, la nostra societat tampoc és l'adequada. Tots som responsables de tot. Culpar els polítics és massa fàcil.

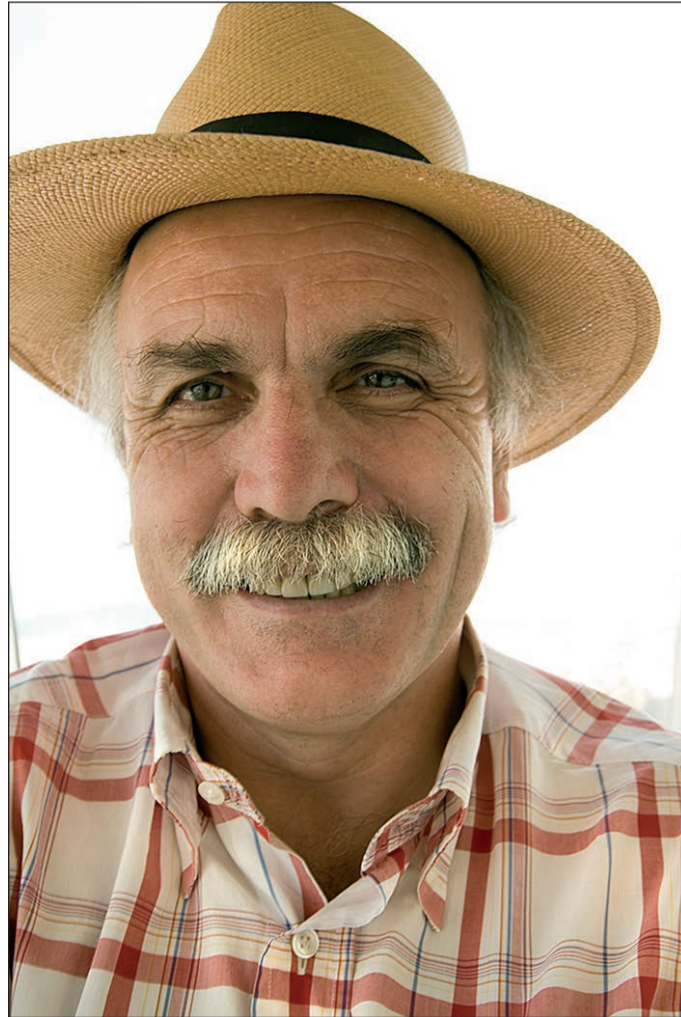
"Tots som responsables de tot. Culpar els polítics és massa fàcil"

Quin ha estat l'efecte del capitalisme sobre l'evolució del planeta?

Totalment destructiu i alhora creador... Si no haguéssim viscut el capitalisme, no estariem actualment com estem. És una forma econòmica molt dolenta i injusta: no privilegia la majoria, sinó només a una minoria. El capitalisme és un invent per traslladar a l'organització social, política i cultural humana els principis dels primats: el que té més força, mossega més. Guanya el més fort, és darwinisme històric. Intel·lectualment, no és gaire potent. El socialisme i l'anarquisme plantejaven que la cultura podia controlar el comportament etològic, però això s'ha demostrat molt més complicat. Cada vegada que hi ha un intent per dur-ho a la pràctica, hi ha hagut una autodepredació per part del propi sistema. La culpa, però, és dels humans. El cervell s'hauria de desenvolupar més per poder aplicar el tipus de comportament social que defensem. El cervell primat torna automàticament a la propietat privada, a la jerarquia i a la identitat grupal. El nostre cervell s'ha de remodelar.

Què vols dir amb remodelar?

Necessitem un cervell que no ser-

Kiuba

veixi només per pensar sinó per fer. Com deia Marx, la cosa no és què és fa, sinó com es fa. L'home és un producte d'una evolució col·lectiva de 2,5 milions d'anys. Necessitem passar de les emocions a la racionalitat i de l'individualisme a l'individualitat i la construcció col·lectiva. Si aquests valors guanyessin i es fessin sistemàtics, el canvi seria possible. La tècnica i el coneixement ha d'arribar a tothom i no perjudicar a la majoria. Cal convertir el coneixement en pensament i després compartir-ho amb els altres.

Després d'haver estudiat la història de la Humanitat des de fa molts milions d'anys fins ara... Ets optimista o pessimista?

Jo, veient tot el que hem fet fins ara, sóc més optimista. Si no ho fos, no podria canviar res. El pessimisme acaba per destruir qualsevol forma de pensament en favor de la transformació social. Si tu poguessis portar una persona de fa només uns centenars d'anys i li dius que avui sap llegir i escriure un 60% de la població mundial, no s'ho creuria. Els 2.000 milions de persones que avui viuen en la pobresa viuen molt millor que com es vivia al món fa 2.000 anys. Falta socialitzar la tècnica, el coneixement i l'equilibri social, però tenim la possibilitat de fer-ho. El problema és que abans d'això hi haurà una crisi, un col·lapse, una catarsi. Bé, en realitat, ara ja hi som en crisi absoluta, i ens hi va la pell! **I per on hauriem de començar?** Com ho hem fet fins ara... Equivo-

cant-nos, corregint i tirant endavant. No hem de pensar que d'aquí quatre dies canviarem tot el sistema. Aquest és el gran error! L'objectiu és aconseguir ser comunista, com jo, als 54 anys de vida. L'important no és pensar, sinó pensar sempre el mateix. Si tothom que havia sigut comunista de jove, encara fos comunista la cosa seria ben diferent. La consciència crítica d'espècie encara no està instal·lada en tothom.

Una curiositat... A les coves d'Atapuerca hi havia okupes?

Per suposat. L'ocupació del territori ha estat sempre la base de qualsevol funcionament. Teòricament, no pagaven res... Tot i que potser es podien trobar amb problemes: si es fotien en una cova on hi havia un ós, trobaven baralla i conflicte. Això és la sopa d'all. Ja ho va dir Picasso, quan va entrar a les coves d'Altamira: "Collons, si això ho van pintar fa 14.000 anys, ja estava tot fet".

Aleshores, per què es preocupen tant pels okupes ara?

Quan la gent no fa el que ells consideren que s'hauria de fer, els hi fa por que això pugui ser un camí. Qualsevol camí que no sigui el controlat i l'establert, no és bó. A més, gairebé sempre ells acaben guanyant la partida. Em recordo del maig del 68... Aleshores van manipular i convertir en inofensiu allò que aparentment semblava molt bo i combatiu. Prefereixen un món de borratxos, drogadictes i gent alienada perquè la gent no hi pensi i estigui distreta amb altres afers. ●

Vacances revolucionàries

↳ Esther Sancho
/opinio@setmanaridirecta.info/

És curiós el potencial revolucionari que tenen les vacances. Els uns gaudeixen del "no treball" descobrint cada any, per sorpresa, que això de treballar no els agradava tant o potser gens. Que no suporten la seva parella si no se'n separen vuit hores diàries i que els seus fills i filles tenen una energia i vitalitat que requeria una atenció sostinguda i no pas estar junts, tants dies de sobte, generant-los unes expectatives que retroalimenten el caos. D'altres descobriren que els seus pares encara viuen i cal treure'ls a passejar de la residència que tant els costa, i s'adonen de totes les cures que comporta fer-se'n càrrec de debò... i no pas via transferència bancària.

Les vacances s'acaben i la revolució torna a esfumar-se'ns

N'hi ha que van de *camping* i segueixen el seu rol: la dona s'aixeca, fa l'esmorzar, neteja, fa el dinar, neteja, va a rentar roba, l'estén, fa el sopar, neteja, posa a dormir les criatures i porta cerveses al porc senglar amb qui es va casar -i a qui comença a pensar de deixar- esperant que quedi prou estabornit com per no demanar-li de fer sexe ràpid, insatisfactori i avorrit. La versió *VIP* consisteix a seguir circuits turístics frenètics i estereotipadors de pobles, amb les parelles unides sota el consumisme de *souvenir* que els manté prou allunyats l'un de l'altre i de si mateixos com per no haver de respondre's massa preguntes. I encara uns tercers que es queden a casa i aprofiten per pintar quatre parets i un sostre que, de sobte, els cau a sobre, en sentir com n'és d'absurd que estiguin pagant 40 anys de quotes hipotecàries abusives. Però les vacances s'acaben, tots tornen al seu lloc en el perfecte engranatge mecànic i la revolució torna a esfumar-se'ns dels dits com un somni d'una nit d'estiu.

